

NOVA ГАЗЕТА

№3(408), Січень 20, 2017, Нью-Йорк

№3(408), January 20, 2017, New York

ФОРУМ

ПРО ЩО ГОВОРИЛИ НА «СНІДАНКУ ПІНЧУКА» В ДАВОСІ?

СТОР. 4

ПАМ'ЯТЬ

РОЗСТРІЛИ НА МАЙДАНІ:
ТРИ РОКИ ПОТОМУ

СТОР. 16-17

ЛЮДИ Й ДОЛІ

НЕСКОРЕНИЙ: ДЕКАЛОГ
ВІД БОГДАНА КАЧОРА

СТОР. 14-15

ДОВКОЛА СВІТУ

У ГЛИБИНЦІ - НА ГОСТИНІ В
ДОМІНІКАНСЬКИХ СЕЛЯН

СТОР. 20— 21

58 ІНАВГУРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА США

СТОР. 8-9

ХРИСТОС ХРЕСТИВСЯ!
В РІЧЦІ ЙОРДАН!

СТОР. 19

З ДНЕМ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ!

#УкраїнаЄдина

Світовий Конгрес Українців закликає українців усього світу приєднатися до **міжнародної акції** та **флешмобу «Україна – єдина»** напередодні річниці історичного Акту злуки 22 січня 1919 р., який об'єднав українські землі в єдину суверенну державу. У 2016 році в цій міжнародній акції взяли участь більше 15 000 учасників у 68 країнах.

Ця третя міжнародна акція, ініційована громадськими організаціями «Батьківщина молода» та «Українці», вітає участь кожного, хто підтримує Україну, прагне до її єдності та завершення військової агресії Російської Федерації проти України.

Щоб приєднатися до цього річної акції, потрібно:

- ✓ Роздрукувати або створити самостійно плакат з гаслом «Україна – єдина»
- ✓ Зробити горизонтальне фото й розмістити його на офіційній сторінці акції <https://www.facebook.com/events/350999328591859>
- ✓ та на власних сторінках у соціальних мережах
- ✓ з позначкою #UnitedUkraine, вказавши місто та країну, в якій зроблено знімок
- ✓ Приєднати до акції трьох друзів, передаючи смолоскип естафети
- ✓ Надіслати світлинку за електронною адресою: unitedukraine2017@gmail.com
- ✓ фотокартки всіх учасників міжнародної акції з різних країн світу буде представлено 22 січня на Софійській площі Києва, на місці проголошення Акту злуки в 1919 році

ГЕНЕРАЛЬНЕ
КОНСУЛЬСТВО УКРАЇНИ
В НЬЮ-ЙОРКУ

240 1st 49 Street,
м.Нью-Йорк, 10017, США

Tel: (8101212) 371 69 65 Fax: 371 55 47
e-mail: ge_usn@mfa.gov.ua
www.ukrconsul.org

CONSULATE GENERAL
OF UKRAINE IN NEW YORK

240 East 49th Street,
New York, NY 10017, USA

Шановні співвітчизники! Дорогі друзі!

Від імені Генерального консульства України в Нью-Йорку вітаю Вас з Днем Соборності України!

22 січня 1919 року був проголошений Акт злуки Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки у самостійну соборну державу. Ця дата є символічною для кожного свідомого українця і назавжди увійшла в історію Батьківщини.

З плином десятиліть ідея, закладена в Акті, поступово втілювалася в життя. Але з недавніх часів соборність всіх наших земель перетворилася на справжню національну ідею та зробилася найголовнішою цінністю. Десятки тисяч воїнів, сотні тисяч волонтерів, мільйони громадян піднялися на захист єдності й територіальної цілісності України. Наші вороги не змогли нас зламати ані силою, ані залякуваннями, ані поширенням пропаганди. Випробування та виклики роблять нас сильними.

Українська нація довела усьому світу, що є вільною у своєму виборі і не перебуває під чимось впливом. Україна трансформується та розвивається як демократична незалежна держава. Кожен із нас сьогодні несе відповідальність за майбутнє своєї Батьківщини перед собою, країною, Богом, перед поколіннями, які прийдуть після нас.

День Соборності є історичним свідченням незламності духу українства, нагадуванням про нашу відповідальність за майбутнє України. Сьогодні, як ніколи, українська нація є консолідованою та згуртованою, проявляє незламність духу та віру у перемогу заради майбутнього своєї країни.

Переконали, що наші спільні зусилля наблизять Україну до перемоги і рівну серед європейських держав.

Вітаючи з цим святом, бажаю усім нам миру, добра та злагоди, нових звершень та успіхів на благо нашої Батьківщини!

Слава Україні!

Генеральний консул

22 січня 2017 року

І.І.Сибіга

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

От і сталася подія, яку з нетерпінням так довго чекали мільйони людей в усьому світі. Одні з надією, інші – з острахом за майбутнє нашої планети. 20 січня на сходах Конгресу склав присягу й виголосив інавгураційну промову 45-й Президент Сполучених Штатів Америки Дональд Джон Трамп. Його велич-на інавгурація, на яку прибуло майже мільйон осіб, стала новою точкою відліку не тільки для американців, а й для всіх землян. Позаяк Америка була й залишається найсильнішою світовою потугою, від якої залежить мир, безпека й процвітання народів усієї нашої планети.

Образ зухвалого чорта, що невідь звідки прийшов до влади, який створили з Трампа ліберальні ЗМІ та його політичні супротивники, розвіюється нині як вранішній туман. Його кандидати на провідні посади в новому кабінеті на слуханнях у Сенаті продемонстрували всій Америці й світу, що не маріонетки Путіна приходять в Америці до влади, а, навпаки, серйозні, сильні принципами й характерами люди, які не дозволяють недобитому гебісту Путіну творити на землі все, що йому заманеться. Замовкли затяті гілларівці, коли номінований на посаду міністра оборони США відставний генерал Джеймс Меттіс заявив на слуханнях у Сенаті, що Росія – це головний ворог цивілізованого світу. Як води в рот понабирали численні гудителі Трампа, коли номінований ним на посаду держсекретаря Рекс Тіллерсон повторив майже те саме. Стало для всіх очевидним, що не пропутінська команда приходить на зміну бязгузливому й украй нерішучому кабінету Барака Обами, який побоявся в дні, коли Україна спливала кров'ю, ставши на кривавий тан з путінською Росією, надати їй бодай протитанковій переносні ракетні комплекси «Джевелін».

На превеликий жаль, ліберальні ЗМІ продовжують неоголошену війну проти Дональда Трампа замість того, абигуртувати націю довкола нової влади, щоб Америка справді ставала знову великою. Їх, продажних писак з мільйонними гонорарами, влаштувала Америка-прохідний двір планети, коли з усіх усяодюдю стікалися шукачі жирнішого борщу, коли деякі американські міста стали нагадувати помийки, а міжнародні аеропорти – летовища країн третього світу. При цьому політика попередніх президентів призвела до небаченого скорочення робочих місць, вивезення підприємств до країн з дешевою робочою силою й відсутністю там будь-яких захисних споруд, що захищають довкілля. На цьому казково збагатився Китай, Мексика, Америка ж з кожним роком ставала дедалі біднішою. Додайте до цього несправедливі тарифи в міжнародній торгівлі, які знову ж таки були вигідні таким країнам, як Китай. Дональд Трамп обіцяє покласти цьому край. Йому вдалося зібрати сильну команду, тепер він очікує підтримки від народу. В тому числі й підтримки від нашої громади, яка налічує в США щонайменше мільйон осіб.

Триває завивання ворогів Трампа, що він переміг виключно завдячуючи путінським гакерам. Але це зухвала брехня. Гакери зламували в США все, що хотіли, вже протягом десятиріч. Під час президентських виборів вони зламали сервер Національного комітету Демократичної партії й оприлюднили підле листування керівника виборчого штабу Гілларі Клінтон Джона Подести, з якого випливало, що до влади рвалася зухвала й цинічна особа, яка заради влади й грошей не зупинилася б ні перед чим.

Втім, і цю сторінку слід перегорнути. Америці й нам, українцям, в тому числі, варто припинити чварити на ґрунті, хто за кого голосував, аби всім миром, всією громадою повернути силу й велич Америки, яка стала для нас другою батьківщиною.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський —
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Низи вже не хочуть жити по-старому

ВЕРХИ Й НИЗИ

Українська влада, вміло використовуючи війну, ставить українців перед непростим вибором: або змиритися з її цинізмом і жадібністю, або дати волю гніву, ризикуючи при цьому втратити навіть ту умовну незалежність, яка є сьогодні.

Революційна ситуація – річ дивна й непередбачувана. Можна скільки завгодно очікувати на її появу, виявляти симптоми, прогнозувати, але її поява все одно здивує й застане зненацька. Потім, звісно, заднім розумом, усі казатимуть: мовляв, я ж попереджав. При цьому аргументи справді виглядатимуть логічно й переконливо. Про минуле завжди говориться переконливо – минуле не опирається, не реагує.

Так ось, про революційну ситуацію. Пам'ятаю, як на початку листопада 2013-го року брав участь у записі телевізійної програми, де говорилося саме про ймовірну можливість масових протестів найближчим часом. Всі розуміли, що угоду з ЄС президент Янукович не підпише, євроінтеграція нам не світить, у зв'язку з чим виникало логічне запитання: і що? Як відреагує суспільство? Наскільки воно революційно заряджене? Експерти, присутні в студії, в один голос говорили: жодної революційної ситуації немає, суспільство аморфне, опозиція не готова, влада сильна, як ніколи. Потому почалась революція. Прізвища експертів я не пам'ятаю.

До чого я веду? Про «третій майдан» почали говорити ще на майдані другому. Всім зрозуміло, що результати української революції виявились примарними й суперечливими, якщо, звісно, не вважати результатом перестановки в коридорах влади й зміну політичної риторики. Система навіть не захиталась. Політична активність і далі базується на популізмі й тотальній корумпованості. Швидко й ненав'язливо виробилась нова суспільна кон'юнктура, що дозволила доволі безболісно пройти в політику цілий куп різного калібру негідників і шарлатанів.

Суспільний тиск і громадські ініціативи стримуються війною та загрозою подальшої російської агресії. Влада навчилася прикривати війною все – злодійство, власну безініціативність, слабкість, непрозорість дій, небажання змінюватись самим і змінювати країну. Війна, за великим рахунком, стала зручним аргументом для політиків різних рангів і різних таборів – одні використовують її як звинувачення, інші – як виправдання. Несподіваним чином вона виявилась зручним важелем політичного впливу й електоральних маніпуляцій – війна стримує суспільне незадоволення, каналізує громадську активність, мобілізує патріотичні почуття, відволікає від соціальних проблем. Вона не закінчується, зрештою.

Що викликає запитання: як бути з революційною ситуацією? Адже зрозуміло, що жодна війна не виправдовує цинізму та ненажерливості, що їх демонструють наші «політичні еліти». Зрозуміло, що війна мала б народжувати не бажання красти, а бажання ділитись, не бажання торгувати з ворогом, а необхідність від ворога захищатись, не потребу маніпулювати суспільною свідомістю, а прагнення суспільної єдності. І оскільки цього всього немає, то немає й мови про суспільну довіру.

Але й тут постає ціла низка запитань. Добре, довіри до влади в суспільства немає. Натомість, що є? Є почуття відповідальності. Відповідальності за свою країну, відповідальності за тих, хто сьогодні воює. Мабуть, саме цією відповідальністю й регулюється ймовірна революційна ситуація. І, вибираючи між необхідністю тотального очищення влади й збереженням бодай якоїсь стабільності (як би двозначно це слово нині не звучало), багато хто наступає на горлянку власній пісні, відмовляючись від радикальних кроків та нового хрестового походу на Банкову.

Спрацьовують захисні механізми, інстинкт збереження держав-

ності. Що владу цілком влаштовує. Мовляв, так, проблеми є, суперечності є, відповідей на багато запитань немає, але, виступаючи сьогодні проти влади, ти фактично виступаєш проти державності, ставиш під загрозу саме її існування, саму її перспективу. Тож обирай сам – жити з нашими електронними деклараціями, але у фіксованих державних кордонах, чи дати волю своєму праведному гніву, ризикуючи при цьому втратити навіть ту умовну незалежність, яка сьогодні є. Саме на цих реаліях прудкі хлопчики з СБУ й вигадали страшилку під назвою «Шатун». Щоправда, хлопчиків цих підвела елементарна малоосвіченість, що виявилось у вживанні в буцімто суто російському документі, який буцімто писали на Луб'янці, явних «українізмів».

Таке собі блефування, яке, втім, спрацьовує – потреба незалежності в більшості випадків переважає потребу справедливості. Інша річ, що відсутність справедливості й стала свого часу поштовхом для сотень тисяч громадян вийти на вулицю. І відсутність цієї справедливості сьогодні визначає й настрої цих самих громадян – недовіра переростає в несприйняття, обурення переростає в потребу дій, компроміс має свою межу, за якою й починається революційна ситуація, коли верхи не можуть, а низи не хочуть.

Наша ситуація різниться хіба що тим, що «низи» йдуть на певні поступки, намагаються мислити стратегічно, прораховувати свої дії на два кроки вперед. «Низи» в нашій країні загалом набагато чесніші та відповідальніші за «верхи» – вони фактично тягнуть цю країну за себе й за тих, хто на їхніх спинах дірвався до влади.

Ось така революційна ситуація. Верхи думають, що в них є виправдання, час і підстави впевнено дивитись у майбутнє. А ось чи думають так низи? Не думаю.

Сергій Жадан,
письменник

ФОРУМ

Нинішній Давоський форум при-
няв рекордну кількість учасни-
ків – майже три тисячі осіб. Серед
них кілька десятків президентів та
керівників урядів, глави міжнарод-
них організацій та відомі бізнесмени
й громадські діячі. Теми для обгово-
рення – переосмислення глобаль-
ної кооперації, надання нового
імпульсу світовій економіці, рефор-
мування капіталізму. Форум відкрив
китайський лідер Сі Цзіньпін. Фінан-
совий і корпоративний світ у Давосі
представляли глава МВФ Крістін
Лаґард, керівники Deutsche Bank,
Credit Suisse, UBS, Barclays, HSBC,
Bank of America, Facebook, Alibaba
Group, eBay, Wal-Mart, Total та інших
компаній і банків. Україну офіційно
на форумі представляли президент
Петро Порошенко, міністр фінансів
Олександр Данилюк, голова Нац-
банку Валерія Гонтарева. У рамках
форуму вже традиційно було пе-
редбачено так званий «український
сніданок», який організовував відо-
мий олігарх, зять Кучми Віктор Пін-
чук. Однак цей «сніданок» Петро По-
рошенко, як і віце-прем'єр міністр з
європейської інтеграції Іванна Клім-
пуш-Цинцадзе, народні депутати
Світлана Заліщук, Мустафа Наєм,
Альона Шкрум та Вікторія Войцї-
ка, проігнорували. За лаштунками
форуму всіх цікавило: чому?

«Щодо ланча Пінчука моя пози-
ція категорична – їхати туди не вар-
то, – сказав журналістам народний
депутат України від партії «Батьків-
щина» Ігор Луценко. – Більше того,
з Пінчуком взагалі не варто осо-
бисто перетинатись і мати будь-
які стосунки. Такі стосунки лише
легітимізують його статус. Взагалі
я вважаю, що існування Пінчука в
його нинішньому статусі – це не-
допрацювання правоохоронних
органів. Активи, які в нього є, він
набув таким чином, як у свій час
придбав «Криворіжсталь». Треба
розслідувати обставини того, як
вони опинились в руках Пінчука, й
покарати винних. Але ж бачимо, що
два попередніх голови Держмайна
вже на тому світі, і це не випадково.
Нинішній «сніданок Пінчука» був
балачкою ні про що. Й не тільки з
огляду бідного представни-
цтва, а й через те, що його учас-
никам просто було не до дискусії.
Стало очевидним, що ця ініціатива
«великого мецената» Пінчука від-
була в Давосі свій власний похорон.
Як повідомляла «Наша газета»,
перед новим роком у статті для
впливової американської газети
The Wall Street Journal Віктор Пінчук
запропонував владі й громадянам
України погодитися на низку «бо-
лючих компромісів» заради за-
вершення конфлікту з Росією. Зо-
крема, на тимчасове виключення
Україною із заявлених цілей член-
ства країни в ЄС, відмову від всту-
пу до НАТО, проведення місцевих

виборів на окупованих територіях
до повного повернення контролю
над цією територією з метою «про-
демонструвати свою прихильність
мирному об'єднанню». Ще однією
пропозицією бізнесмена є згода
України на поступове зняття санк-
цій з РФ.

Ці пропозиції викликали шквал
обурення в соцмережах і ЗМІ, по-
казавши силу громадськості. На
знак протесту політиків закликали
бойкотувати «сніданок Пінчука». Лише
два депутати з міжпарла-
ментської групи «Єврооптимісти»,
як повідомляють українські ЗМІ,
прийняли запрошення Пінчука й
такі приїхали «снідати» до Давосу.
Це – Сергій Лещенко та Наталія Ка-
цер-Бучковська.

європейської стратегії Пінчука.

Утім, попри ці неприємні конста-
тації, нинішній Давос для України
мав і колосальне позитивне зна-
чення. Насамперед через збли-
ження з Китаєм.

Ця країна готова відігравати
конструктивну роль у пошуку по-
літичного врегулювання кризи в
Україні. Про це заявив голова КНР
Сі Цзіньпін своєму українському
колезі Петру Порошенку під час їх-
ньої зустрічі в Давосі 17 січня.

«Ми щиро сподіваємося, що
Україна підтримає соціальну ста-
більність та економічний розвиток,
і готові відігравати конструктивну
роль у сприянні політичного вре-
гулювання кризи», – сказав голова
КНР.

Також сторони домовилися продо-
вжувати взаємодію двох країн для
підтримки миру й стабільності як на
регіональному, так і на глобально-
му рівнях, зокрема в рамках Ради
Безпеки ООН.

На значенні українсько-ки-
тайських переговорів у Давосі
наголошує Андрій Гончарук, кита-
єзнавець, експерт Національного
інституту стратегічних досліджень:

– Значення зустрічі президента
України Петра Порошенка та голо-
ви КНР Сі Цзіньпіна дуже велике.
Фактично ця зустріч у Давосі за-
криває паузу, яка виникла у двосто-
ронніх відносинах після Революції
Гідності. Адже в Китаї не відразу
зрозуміли сутність подій, які відбу-
вались в Україні. А в Києві не відра-

що президент Порошенко згадав
про це, і якщо ми справді хочемо
повернути Крим і врегулювати си-
туацію на Донбасі, то без широкої
міжнародної підтримки це питання
ми не вирішимо. І це сьогодні зро-
зуміло всім. Тому треба залучати
й Сполучені Штати Америки, і Ве-
лику Британію, як наших гарантів,
і Китайську Народну Республіку, як
другу найбільшу економіку світу,
ядерну державу та гаранта нашого
суверенітету.

...За словами Клауса Шваба,
мета цього річного зустрічі в Давосі,
яка тривала три дні (з 17 по 20 січ-
ня) в тому, щоб виробити рецепт
протидії популізму. Адже щороку
гірськолижний швейцарський ку-
рорт збирає людей з найрізнома-

47-й ДАВОС,

АБО ПРО ЩО ГОВОРИЛИ НА «СНІДАНКУ ПІНЧУКА»?

У швейцарському гірському містечку Давос відбувся 47-й Всесвітній економічний форум.
Цього року він розпочався й минув під гаслом «Відповідальне й чуйне лідерство».
Західні експерти та журналісти охрестили «тему» натяком на зростаючу прірву між політичними елітами
та суспільством, а також на втрату довіри населення до інститутів влади

Нинішній Давос став проривом в українсько-китайських відносинах

Цікаво, що поїздки депутатів
профінансував фонд «Відродження»,
який 7 січня заявив, що не
поділяє позиції бізнесмена Ві-
ктора Пінчука, викладеної в його
статті для The Wall Street Journal,
однак виконуватиме партнерські
зобов'язання у спільних з його
благойним фондом проектах, зо-
крема в «Українському сніданку»
в рамках економічного форуму в
Давосі.

За великим рахунком, у зас-
новника Давоського форуму, швей-
царського бізнесмена, професора
Клауса Шваба та Віктора Пінчука на
цьому етапі є одна яскрава спільна
«біда» (Шваб на відміну від Пінчука
це визнав) – засновані ними дискус-
сійні майданчики зайшли в «глухий
кут». Постулати, які вони декла-
рували та переконували, що спові-
дують, втратили свою «чарівну силу»
й розбилися об виклики прагма-
тичної сучасності. Правда, Да-
воський форум хоч «прописки» не
втратив на відміну від Ялтинської

Це перша за весь час проти-
стояння Києва та Москви кита-
йська пропозиція допомоги пре-
зидентові України з'явилася в час,
коли роль Сполучених Штатів у
посередництві щодо врегулюван-
ня конфлікту може скоротитися.
Китай раніше виявляв незначний
інтерес до дипломатичних зусиль
із розв'язання кризи, спричи-
неної російською анексією Криму
та підтримкою, яку Москва надає
озброєним сепаратистам на Сході
України. Пекін, з одного боку, за-
являв про повагу територіальної
цілісності й суверенітету України,
але з іншого, також вказував, що
західні держави мають взяти до
уваги законну стурбованість Росії
щодо безпеки. Повідомляючи про
зустріч лідерів України та Китаю 17
січня, прес-служба глави україн-
ської держави вказала, що Петро
Порошенко та Сі Цзіньпін домови-
лися про проведення в 2017 році
засідання українсько-китайської
міжурядової комісії зі співпраці.

зу зрозуміли позицію Пекіна. Тому
зрозумілою була під час цієї паузи
певна стриманість з двох сторін.

Підтримка України була більш
моральною й більш опосередкова-
ною. Цього року ця підтримка зна-
чно зростає. Наочним свідченням
цього є надання допомоги, зокре-
ма автомобілів швидкої допомоги і
рятувальної техніки для МЧС.

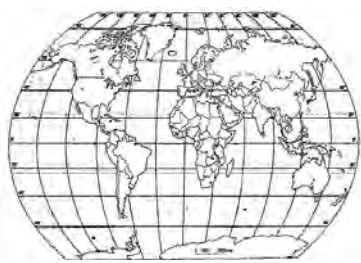
А з іншого боку, останніми рока-
ми залишалось за дужками те, що
Китай повноправна країна – учас-
ниця гарантій Україні в 1994 році
після її відмови від ядерної зброї.
Не будучи підписантом Буда-
пештського меморандуму, Китай
у спеціальній заяві, опублікованій
агентством Сінхуа, заявив, що він
надає гарантії Україні згідно з цим
документом. Відтак Піднебесна
є стороною, яка гарантувала нам
захист суверенітету й територі-
альної цілісності. Тому, відповідно,
ми можемо сподіватись на участь
Китаю в мирному урегулюванні
ситуації на Донбасі. Дуже добре,

нітнішим досвідом, поглядами, со-
ціальним та фінансовим статусом,
але всі вони, на думку Шваба, в
першу чергу є представниками сві-
тової еліти, такого собі глобального
істеблішменту. І саме вони й саме з
цього майданчика переконували
світ у тому, що зростання темпів
глобалізації, збільшення об'ємів
транскордонної торгівлі та усунен-
ня локальних бар'єрів для міжна-
родних інвесторів принесуть лише
користь усьому населенню плане-
ти. Однак події останнього часу, а
конкретно – року, що щойно минув,
– показали зворотній результат.
І саме громадяни Західного світу
першими почали демонструвати
невдоволення наслідками глоба-
лізації. Приклад цьому – референ-
дум про вихід Великої Британії з
ЄС та результати президентських
перегонів у США, в яких переміг
кандидат, який пообіцяв повернути
американцям фабрики та заводи.

Учасники Давоського фору-
му мали знайти вихід – що запропо-
нувати людству, аби зберегти гло-
бальну рівновагу на планеті. Серед
ключових питань, які обговорю-
валися, – сприяння економічному
зростанню, реформа капіталістич-
ної системи з метою запобігання
подальшого розколу суспільства,
втрата довіри до урядів і інститу-
тів влади, а також вплив цифрових
технологій на рівень працевла-
штування та добробуту населен-
ня в цілому. Чи вдалося на 47-му
Давоському економічному форумі
виробити бодай якісь рецепти для
подальшого одужання світової еко-
номіки – навряд чи. Втім, поживемо
– побачимо.

Тарас Гнип
Спеціально
для «Нової газети»
Фото прес-служби
президента України

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

Новим головою Європарламенту обрано італійця Антоніо Таяні, висунутого фракцією Європейської народної партії (Християнські демократи). Про це повідомила прес-служба ЄП.

Раніше Таяні був заступником голови Європейської комісії та заступником голови

Європарламенту. Представляючи євродепутатам свою кандидатуру на посаду голови Європарламенту, Таяні зазначив, що Євросоюз переживає важкі часи: слідом за кризою євро виникли криза біженців і криза безпеки. Громадяни ЄС очікують від Європейського парламенту відповідей на ці виклики.

«Ми не завжди згодні один з одним. Але ми всі розуміємо, що повинні знаходити рішення. Ці рішення не в тому, щоб мати дедалі більше й більше Європи, але вони й не в підриві європейського проекту», – вважає новообраний голова Європарламенту. За його словами, «не голова Європарламенту про-

Новим головою Європарламенту обрано 63-річного італійського євродепутата Антоніо Таяні

суває політичний порядок денний».

«Це ваша справа, членів Європарламенту. Ви разом визначаєте, в якому напрямку нам рухатися і в якій формі проводити зміни», – підкреслив італійський євродепутат, додавши, що завдання голови асамблеї в тому, аби гарантувати, що це робитиметься відкритим і прозорим чином.

«Як голова Європарламенту, я зобов'язуюсь бути нейтральним, служачи всім європейцям, і орієнтованим на проблеми, які справді важливі: безпеку, міграцію й створення нових робочих місць», – запевнив Антоніо Таяні.

ТЕРЕЗА МЕЙ: «БРИТАНІЯ ВИХОДИТЬ З ЄС, АЛЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ В ЄВРОПІ»

Тереза Мей: «Велика Британія виходить з ЄС, але залишається в Європі»

Прем'єр-міністр Великої Британії Тереза Мей заявила 17 січня, що в зв'язку з виходом з ЄС, країна не може залишатися членом спільного європейського ринку, але хоче отримати якнайширший доступ до нього.

«Ми виходимо з Європейського Союзу, але ми не залишаємо Європу. І саме тому ми прагнутимемо нового й рівноправного партнерства між незалежною, самоврядною і глобальною Британією, а також нашими друзями й союзниками в ЄС. Не часткове членство в Європейському Союзі, не асоційоване членство в ЄС, чи щось, що залишає нас наполовину в ньому, а наполовину – поза ним.»

Це перша програмна промова глави британського уряду щодо Брекзиту, дворічна процедура якого може стартувати вже у березні.

За словами Т.Мей, вихід з ЄС передбачає також вихід з-під його юрисдикції, зі спільного ринку, митного союзу. Але її уряд намагається забезпечити якомога більше можливостей для вза-

ємодії британського бізнесу з рештою світу.

Вона також обіцяє зробити країну більш привабливою для інвестицій та посилити захист прав працівників. І головне, як вона підкреслила, – це об'єднати країну, де європейське питання спричинило розкол.

План британського прем'єра – це 12 пріоритетів і 12 поетапних кроків, роблячи які, за задумом Терези Мей та її кабінету, країна відновить повний контроль над власними законами, кордонами, внутрішньою й зовнішньою політикою.

Прем'єр-міністр Великої Британії наголосила, що вихід з Євросоюзу може дозволити країні розвивати тісніші відносини з рештою світу, назвавши США, Канаду, Австралію, Нову Зеландію, Китай, Бразилію та країни Африки.

Разом з тим, Т.Мей пообіцяла продовжити співпрацю з країнами ЄС у сфері безпеки, боротьби з тероризмом, оборони та розвідки й заявила, що Велика Британія взагалі вболіває за успіх Європейського Союзу та його процвітання.

ВЕНЕСУЕЛА: ЛІКИ ВІД ГІПЕРІНФЛЯЦІЇ – НОВІ БАНКНОТИ

У Венесуелі, що потерпає від нищівної економічної кризи, надійшли в обіг нові банкноти – від 500 до 20 тисяч боліварів. Їхню появу зумовили високі темпи інфляції в країні, що сягає близько 500%. Аби придбати найнеобхідніше, венесуельцям доводиться розплачуватися пачками грошей.

Вартість нових купюр мінімальна. На чорному ринку за 20 тисяч боліварів дають усього 6 доларів.

«Гадаю, різниці немає. Ми займаємося тим, що викидаємо гроші на вулицю, проваючи ще вищу інфляцію. Економічної ситуації, яка постійно погіршується, це не змінить. Поява нових банкнотів лише призведе до нової хвилі інфляції та знецінення національної валюти», – таку оцінку ситуації, яку оприлюднили венесуельські ЗМІ, дав простий мешканець Каракаса Густаво Кастільйо.

Президент Венесуели Ніколас Мадуро робить відчайдушні кроки на кшталт введення в обіг нових банкнотів, аби врятувати країну від економічного колапсу

Прогнози МВФ також невтішні. Цьогоріч інфляція у Венесуелі може сягнути найвищих показників у світі – 1600%.

Президент країни Ніколас Мадуро, який не може впоратися з економічними проблемами, звинувачує опозицію та

США у розв'язанні фінансової війни проти його країни. На початку січня контрольований опозицією парламент ухвалив резолюцію про те, що Мадуро повинен залишити посаду. Однак Верховний суд країни визнав її незаконною.

УБИВЦЮ, ЯКИЙ ВЛАШТУВАВ У СТАМБУЛІ «ВАРФОЛОМІЇВСЬКУ» НІЧ, ЗАТРИМАНО

Турецька поліція затримала 16 січня підозрюваного в нападі на нічний клуб Reina в найбільшому місті Туреччини Стамбулі в новорічну ніч, внаслідок чого загинуло 39 осіб. Про це повідомила турецька газета Hurriyet.

Підозрюваного було затримано в районі провінції Стамбул Есенйорте. За інформацією поліції, ним виявився громадянин Узбекистану Абдулгадир Машарипов. Разом з ним перебував його чотирирічний син. Також повідомляється, що разом з Машариповим було затримано ще чотири особи, серед яких три жінки й один чоловік киргизського по-

Турецька поліція затримала вихідця з Узбекистану Абдулгадир Машарипова, який, імовірно, в новорічну ніч у стамбульському нічному клубі Reina воював 39 і поранив 69 ні чому не винних людей

ходження. Як ми вже повідомляли, в Стамбулі в новорічну ніч в результаті стрілянини в нічному клубі Reina загинуло 39 осіб, з них 16 – іноземні громадяни. Поранено 69 осіб. Нічний клуб Reina – один з найбільших у Стамбулі – розташований в історичному районі міста Ортакей. На момент атаки в ньому перебувало понад 500 осіб. Рада Безпеки ООН рішуче засудила цю жорстоку терористичну атаку.

За повідомленнями зарубіжної преси підготував Хома Мусієнко
Фото Reuters

УРОКИ ІСТОРІЇ

У січні 2016 року президент Петро Порошенко підписав указ про відзначення на державному рівні 100-річчя Української революції та Національно-визвольної боротьби 1917-1921 років. Як відзначати цей визначний ювілей? Про це міркує один з провідних українських істориків, завідувач відділу історії 20-30-х років ХХ століття Інституту історії України НАНУ, професор Станіслав Кульчицький.

– Для частини тих, хто народився в часи Радянського Союзу, 1917 рік – культова дата. Але асоціюється вона передусім, як тоді називали, з Великою жовтневою соціалістичною, а також – з Лютневою буржуазно-демократичною революціями. Яким новим змістом наповнюється ця дата, коли ми починаємо говорити саме про Українську революцію?

– Якби не було повалено самодержавство в лютому (березні – за новим стилем) 1917 року, то і в Україні нічого не трапилося б. Був цар – він би й залишався. Але царя повалили, й почалася Лютнева буржуазно-демократична революція. Це означає, що в будь-якій частині тієї колосальної імперії виникли можливості для того, щоб народ зрозумів, що він вже вільний, що потрібно починати революцію. Яким чином починати, ніхто не знав. У Києві зібралися люди, оголосили себе Центральною Радою й почали культурницьку роботу – передусім ствердженням «ми – українці, ми повинні мати автономію в рамках уже вільної демократичної Росії». Так усе й почалося.

Центральна Рада видала Перший Універсал. У ньому було проголошено, що «ми – український народ»: маємо свою волю, хочемо цю волю висловити. Ми хочемо створити національну державність. Потім були Другий Універсал, Третій, Четвертий... І ось із них усіх склалася Українська держава, в межах колишньої Російської імперії. Від 7 до 8 мільйонів осіб на території сучасної України тоді перебували в складі Австро-Угорщини. Вона теж розпалася, але роком пізніше. Тому й Українська революція там почалася пізніше на рік.

– Там теж є підстави говорити про Українську революцію?

– Звісно. В українській діаспорі був інший термін: визвольні змагання. І це більш точний термін, бо революція – це зміна влади. В Україні ж упродовж кількох років було кілька змін влади. Була спершу Українська Народна Республіка, яка потім загинула, бо до влади прийшов гетьман Скоропадський і утворив Українську державу. Але потім зазнав поразки німецький імператор Вільгельм II, який підтримував Скоропадського. Німецькі війська пішли – і відновила Українська Народна Республіка, але вже не з Грушевським, а з Винниченком, Петлюрою та іншими дійовими особами.

– До речі, події від кінця 1917-го і до 1921 року радянська історіографія трактувала як громадянську війну – мовляв, ті, хто за бідних, воювали з тими, хто за багатих. У наш же час більше кажуть про національно-визвольні змагання й про те, що українці воювали за свою незалежність проти російських більшовиків або білогвардійців, проти поляків. Як ці дві концепції – громадянської війни та національно-визвольних змагань – взаємозаперечують або взаємодоповнюють одна одну?

– Це були дві різні якості. Хочу наголосити, що всередині української національної революції теж була громадянська війна. Щоправда, дуже невеличка. І ми маємо лише одну битву, яку й битвою не можна назвати – коли війська Петлюри йшли на Київ, а в Києві ще залишався гетьман Скоропадський.

Я пропоную обмежити тогочасні національно-визвольні

Проголошення Акту злуки УНР та ЗУНР на Софійській площі в Києві 22 січня 1919 року

ЗА НАШУ СВОБОДУ...

Цього року виповнюється 100-річчя Української революції та національно-визвольної боротьби 1917-1921 років

змагання 1923 роком. Тому що ніколи не треба забувати: була ще одна Україна, а ми часто це забуваємо. Все-таки там теж були різноманітні події – було Закарпаття, була окремо Галичина, була Буковина. Це все історичні українські землі. І там теж були війни і все, що загодно було. Все це закінчилось у 1923 році, коли рада послів Антанти вирішила передати управління вже давно загарбаною Галичиною Польщі. А поляки зобов'язалися навіть у Конституції надати всі можливості демократичного розвитку українській меншині, але нічого цього не зробили. Виникла Організація Українських Націоналістів, що й розпочало новий етап боротьби аж до 1939 року, коли Польща вже була поглинута Сталіним і Гітлером.

– У президентському указі йшлося про те, що Інститут національної пам'яті і Національна академія наук мають підготувати перелік найпам'ятніших дат. На які найпам'ятніші дати, на Вашу думку, слід звернути увагу?

– Це все давно ми зробили. Ми зробили перегляд радянської історії ще до розвалу Радянського Союзу, де з 1989 року. Тоді ми отримали можливість писати те, що думаємо, отримали можливість входження в архіви, в які нас раніше не пускали. Ми почали писати підручники для школи. Там потрібно було виділити основні дати, і перш за все, вони стосувалися утворення Центральної Ради з її універсалами впродовж 1917 року. Потім ми виділили падіння Центральної Ради. Вже на початку 1918 року було ухвалено Четвертий Універсал.

Наші тогочасні вожді були автономістами, мислили в межах

Російської вільної федерації, що ось, Росія буде вільною, і вони будуть у складі Росії. Вони не старалися бути абсолютно незалежними, хоча були політичні діячі – Міхновський, наприклад, – які прагнули абсолютної незалежності. Але, з іншого боку, вони розуміли, що Україні після 300 років перебування під Росією дуже важко буде стати самостійною.

– Але вони досить швидко еволюціонували до самостійності. А як Ви вважаєте, це події їх так підштовхували чи вони самі еволюціонували?

– Абсолютно – події. Четвертий Універсал було створено для того, щоб Україна могла брати участь у переговорах – встановити мир із Німеччиною, Австро-Угорщиною, Туреччиною і Болгарією – з країнами, які воювали проти Антанти. Коли Четвертий Універсал прийняли, вони сформували власну делегацію й поїхали до Брест-Литовського вже зі своєю програмою.

– Ці люди здебільшого були федералістами і через обставини вони вимушено стали самостійниками...

– Так, але не те, щоб вимушено стали самостійниками. Події їх підштовхували.

– Був послідовний самостійник Микола Міхновський. Його цуралися навіть після того, як проголосили самостійність. Чому послідовний самостійник за тих умов, коли самі умови підштовхували до самостійності, виявився абсолютно незатребуваним?

– Ще на самому початку, з 1917 року, Міхновський займав абсолютну самостійницьку позицію і вступив у конкуренцію з Петлюрою. Міхновському не дали змоги якось себе проявити.

– Чому послідовного самостійника якраз і «затерли»? Це якісь особисті чи ідеологічні причини?

– Не затерли його. Ідеології тут особливої нема, причини, радше, побутові.

– До речі, минулого року президент Порошенко, спілкуючись із студентами-істориками й викладачами, сказав, що політика національної пам'яті має бути, до повної міри, обережною. Він, зокрема, сказав: «Політика історичної пам'яті має бути дуже мудрою, дуже виваженою. Ті, хто її впроваджує, повинні зсередини країни брати до уваги імператив збереження національної єдності, а не лише відстоювання власної точки зору. А поза її межами – не допускати, щоб відносини з нашими партнерами аж ніяк не ставали заручниками минулого. У цьому сенсі дуже важливо контролювати градус історичної дискусії, але разом з тим мати дуже чіткий набір аргументів, де ви, історики, маєте допомогти країні». Як ці слова президента лягають на концепцію відзначення сторіччя Української революції?

– Розумієте, сто років тому був зовсім інший розклад сил не тільки між людьми, але й між регіонами, країнами. Треба про все писати, що траплялося. Бо, якщо ми свідомо пропускатимемо якісь неприємні для нас епізоди, то знайдуться люди, які напишуть і скажуть про це, і нічого доброго з цього не вийде. Але треба зважено ставитися, треба відділяти тодішні проблеми від сучасних. І тільки тоді ми отримаємо якийсь успіх.

Наприклад, це вже не відноситься до 1917 року, але, ось, бандерівці – люди, які боролися з поляками ще до того, як зі Сталіним боролися. У них була своя

ідеологія і ця ідеологія нам не підходить, бо вона тоталітарна. Бандера залишався тоталітарним за своїм мисленням до кінця життя. Ми не повинні за це його ганьбити – зовсім ні, бо він боровся і жив за певних історичних умов.

– Чи потрібно актуалізувати певні події, робити якісь наголоси?

– Це завжди так. Ми маємо знаходити в історії й те, що є свіжим і тепер. Тим більше, що історики повинні бути трошки футурологами – передбачати те, що має трапитись. Певні закономірності в історії не згасають, вони продовжують існувати й надалі. Якщо ми їх усвідомлюємо, аналізуємо, то ми зможемо зробити якісь висновки про майбутнє.

– З огляду на це, на чому Ви зробили б наголос у контексті 1917-1921 років?

– У контексті 1917 року я зробив би наголос на тому, що треба любити свою Вітчизну, яка зветься Україною. Тоді люди не знали, що таке Україна – вона не була позначена на географічних мапах. Лише на підставі перепису 1898 року ми маємо змогу дізнатися, в якій з російських губерній українці становили більшість населення. Більше України ніби й не було, але люди за неї боролися. Люди мріяли про те, щоб Україна була вільною, незалежною. На жаль, потім багатьох цих людей просто винищили й залишилися конформісти. І ми досі відчуваємо цей конформізм, у третьому чи четвертому поколінні. Тому нам потрібно підносити на щит тих людей, які, незважаючи на обставини, боролися за те, щоб Україна була вільною й суверенною, боролися за нашу свободу.

Інтерв'ю провів Дмитро Шуркало Радіо «Свобода»

В УКРАЇНІ

ПЕТРО ПОРОШЕНКО СТВЕРДЖУЄ, ЩО ДОМОВИВСЯ З ДОНАЛЬДОМ ТРАМПОМ ПРО ЗУСТРІЧ

Президент України Петро Порошенко заявив 17 січня, що домовився про зустріч з новообраним президентом США Дональдом Трампом. Про це він сказав в інтерв'ю виданню Bloomberg.

«Я був одним з перших світових лідерів, кому Дональд Трамп потелефонував після виборів. Ми мали досить багатообіцяючу розмову. Ми домовилися, що відразу після інавгурації узгодимо дату мого візиту до Вашингтона», – заявив Порошенко.

Він також висловив упевненість у продовженні американської підтримки України й за нової адміністрації.

В адміністрації ж президента США Дональда Трампа інформацію про майбутній візит президента України до американської столиці ніяк не прокоментували.

Як відомо, П.Порошенко за підказки посла України у Вашингтоні В.Чалого спочатку зробив ставку на Гілларі Клінтон, сподіваючись, що саме вона стане 45-м президентом США й навіть зустрівшись напередодні виборів з нею. Після ж того, як вибори виграв Дональд Трамп, Порошенко хутко привітав його з перемогою й запросив відвідати Україну, однак це вже не могло відновити довіру Трампа до українського президента.

УКРАЇНА ЗВЕРНУЛАСЯ З ПОЗОВОМ ПРОТИ РОСІЇ ДО СУДУ ООН

Україна подала 16 січня позов до Міжнародного суду ООН, щоб притягнути Росію до відповідальності за скоєння актів тероризму й дискримінації протягом її незаконної агресії проти України. Про це йдеться в повідомленні прес-служби МЗС.

«Україна стверджує, що Російська Федерація порушила Конвенцію про боротьбу з фінансуванням тероризму через надання зброї та інших видів

допомоги незаконним збройним формуванням, які скоїли низку актів тероризму на території України», – сказано в повідомленні.

«До найбільш трагічних терористичних атак російських маріонеток слід віднести збиття літака малайзійських авіаліній рейсу MH17, обстріли житлових районів Маріуполя та Краматорська, знищення цивільного пасажирського автобуса неподалік Волновахи і смертоносний вибух під час мирного зібрання в Харкові», – повідомляє МЗС.

Також у позові Україна стверджує, що Росія порушує Конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, «беручи участь у кампанії дискримінації неросійських громад, які мешкають на окупованій території Кримського півострова, зокрема, спільнот етнічних українців і кримських татар».

Як відомо, раніше Україна вже подала проти Росії позов до суду в Гаазі щодо анексії Криму та злочинів на Донбасі.

РОЗКОЛ У «ОПОЗИЦІЙНОМУ БЛОЦІ»

Про розкол у фракції Верховної Ради «Опозиційний блок», який є уламком Партії регіонів, у вівторок, 17 січня, посилаючись на джерело в керівництві партії, повідомило видання Informator.

За його даними, вже ухвалено остаточне рішення про поділ політичного проекту приблизно порівну між двома групами.

Буде створено дві нові політичні сили. Повідомляється, що до кожного з політичних новоутворень увійде приблизно по двадцять чинних депутатів від «Опоблоку». Ймовірно, партія на основі групи Ахметова налічуватиме трохи більше депутатів. Одну з нових політсил очолює Юрій Бойко, але технічним співголовою буде Сергій Львович. Робочий варіант назви – Партія розвитку України. Партія Львовича-Фірташа-Бойка тісно співпрацюватиме з «Батьківщиною» Юлії Тимошенко. «Фактично цей процес давно розпочався й координує його кум Путіна Віктор Медведчук. Мета – дострокові парламентські вибори за будь-яку ціну», – йдеться в повідомленні. Іншу партію очолює Вадим Новинський, власник 25% найпотужнішого металургійного холдингу країни «Метінвест», 75% акцій якого належить Рінату Ахметову. Партія Ахметова-Новинського матиме на меті постійно підтримувати доброзичливий діалог з Адміністрацією президента й підтримувати

провладну коаліцію, коли тій не вистачатиме голосів для протягування того чи іншого документу у Верховній Раді.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВІЗИТ ДЖОЗЕФА БАЙДЕНА

Тепер вже колишній віцепрезидент США Джозеф Байден в останні дні на своїй посаді прилетів до Києва. Він зустрівся в понеділок, 16 січня, з прем'єром Володимиром Гройсманом та президентом Петром Порошенком. У заключній промові Байден закликав українців боротись з корупцією, яка загрожує безпеці не менше, ніж збройний конфлікт на Сході України. І заповнив, що санкції проти Росії зберігатимуться доти, доки Україна не відновить свою територіальну цілісність, зокрема, не поверне Крим.

Візит Джо Байдена став його прощанням з Україною, чийми проблемами він опікувався після подій на Майдані. «Пане президенте, я, мабуть, телефонуватиму Вам раз на кілька тижнів, просто щоб почути Ваш голос, як це було впродовж тривалого часу», – пожартував Байден до Порошенка, нагадуючи про тісну співпрацю.

Байден також додав, що розуміє втому українців від Мінського процесу. Утім, на його думку, це нині єдиний ефективний інструмент урегулювання конфлікту. «І його політичну частину не можна буде реалізувати, доки Росія не припинить агресію й на Донбас не повернеться мир», – сказав Джозеф Байден.

СУД ПРОДОВЖИВ АРЕШТ БЕРКУТІВЦІВ, ЯКІ РОЗСТРІЛЮВАЛИ МАЙДАН

Святошинський районний суд Києва продовжив до 17 березня арешт колишніх бійців спецпідрозділу «Беркут», обвинувачених у розстрілі 48 активістів Євромайдану на вулиці Інститутській у Києві. Про це повідомив головуючий суддя Сергій Дячук.

Таким чином, суд задовольнив клопотання прокуратури й продовжив утримання під вартою обвинувачених Павла Аброськіна, Сергія Зінченка, Олександра Маринченка, Сергія Тамтури та Олега Янишевського ще на два місяці.

Суд також доручив керівництву СІЗО здійснити медичний огляд підсудних.

Нагадаємо, Святошинський райсуд Києва хоче до кінця 2017 року визначити термін закінчення розгляду справи п'яти екс-беркутівців, обвинувачених у розстрілі активістів Майдану.

ВЕРХОВНА РАДА ЗАПРОВАДИЛА ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ДОБРОВОЛЬЦЯ

Верховна Рада України ухвалила 17 січня постанову про запровадження Дня українського добровольця. За відповідну постанову №4261 проголосував 231 народний депутат за мінімально необхідних 226.

Згідно з постановою, в Україні 14 березня відзначатиметься День українського добровольця. У пояснювальній записці зазначається, що з представників Самооборони Майдану було сформовано перший добровольчий батальйон Нацгвардії, а 14 березня 2014 року понад п'ять сотень бійців Самооборони Майдану прибули на полігон в Нові Петрівці Київської області.

У квітні 2014 року українська влада оголосила про проведення антитерористичної операції на частині Донбасу, відтоді триває російсько-український військовий конфлікт. Україна та Захід звинувачують Росію у збройній підтримці сепаратистів. Кремль відкидає ці звинувачення й заявляє, що на Донбасі можуть перебувати хіба що російські «добровольці».

За даними ООН, на Донбасі від початку конфлікту загинуло понад 9,6 тисячі осіб, понад 22 тисячі було поранено.

СТРІЛЯНИНА В «БУРШТИНОВІЙ ЗОНІ»

У ніч на 16 січня між кількома десятками чоловіків із застосуванням вогнепальної зброї на центральній площі міста Олевська Житомирської області сталися сутички.

В результаті вогнепальні поранення отримали семеро осіб – четверо з Олевського району та ще троє – львів'яни, один з яких помер під час надання медичної допомоги. За попередньою інформацією з поліції, конфлікт виник як на побутовому ґрунті, так і внаслідок кримінальних «бурштинових» розборок між місцевими мешканцями та приїжджими з Львівщини.

Щонайменше 300 мешканців Олевська та Олевського району провели акцію протесту в центрі міста, бо вважають, що влада не вдалася до жодних дій

задля нормалізації ситуації в «бурштиновому» краї.

Ще напередодні нового року депутати Рівненщини, Волині та Житомирщини ухвалили звернення на своїх сесіях до Верховної Ради з проханням негайно ухвалити закон про легалізацію видобутку бурштину, який дав би змогу місцевому населенню заробляти на багатствах своєї землі офіційно, не руйнуючи довкілля. Але закон не ухвалюється впродовж уже кільканадцяти років, усі законопроекти не можуть набрати достатньої кількості голосів. Причина – ухваленням цих законів диригує «бурштинова» мафія, яка прагне «наварювати» великі гроші на нелегальному видобутку бурштину.

«ЖИВА ЗЕМЛЯ» ІРИНИ ДЗИНДРИ – ЯК МОЛИТВА ПРО МИР

Terra vita – виставку під такою назвою розгорнуто в ці дні у львівській мистецькій галереї «Зелена канапа». Авторка представлених у галереї робіт Ірина Дзиндра родом з Луцька. Художню освіту здобувала у Львові. Сфера зацікавлень – живопис, графіка та гутне шкло. Від 1999 року брала участь у колективних показах. З 2004-го робила у Львові персональні виставки.

У «Зеленій канапі» показує твори вперше. Підготувала для експозиції півтора десятка полотен-пейзажів та кілька шкляних панно. Ландшафтні композиції виконано акриловими фарбами на полотні в авторській техніці або пластами кольорового скла.

«Твори дуже цікаві та неординарні і для мистецького Львова є незвичними, – вважає мистецтвознавець Олесь Домарадзька. – Назва виставки – «Жива Земля», але тут, як на мене, не тільки Земля, оскільки пейзажі – неземні, метафізичні, які віддзеркалюють стан стихії». Сама ж авторка проекту каже, що його головна мета – спонукати зупинитись, озирнутись, прислухатись і... побачити та почути щось надзвичайно важливе та цінне. «Все, що представлено на виставці Terra vita, – це молитва про мир», – сказала Ірина Дзиндра.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

ТОЧКА ВІДЛІКУ

Щоб дістатися головної вулиці Америки, в мене зайняло майже три години. Найважче було протиснутися через ряди мітингувальників, які зібралися з усієї Америки з різноманітними гаслами. Одні на підтримку 45-го президента США Дональда Трампа, інші – проти нього.

Сам же Трамп в цей час був на службі Божій в Єпископальній церкві Святого Івана неподалік Білого дому. А напередодні, в четвер, 19 січня, новообраний президент США взяв участь у покладанні вінків на Арлінгтонському національному цвинтарі, де поховані американські президенти, голови Верховного суду, видатні американські політики, воєначальники, астронавти... «Це справді честь. Дякую всім чоловікам та жінкам за їхню службу нашому народові», – написав Трамп на своїй сторінці у Facebook після вшанування похованих на Арлінгтонському національному цвинтарі.

Покладання квітів називають символічним початком прези-

Дональд Джон Трамп та його «фірмовий» жест

Є 45-Й ПРЕЗИДЕНТ АМЕРИКИ!

У Вашингтоні відбулася церемонія інавгурації обраного 8 листопада президента США Дональда Джона Трампа

дентства Дональда Трампа. Після цього новообраний президент вирушив до меморіалу Лінкольна у Вашингтоні, де відбувся урочистий концерт з нагоди інавгурації президента США.

До речі, про символи. Інавгурація президента США завжди має їх, і часто це – люди. Наприклад, на нинішній церемонії національний гімн Америки виконувала юна американська співачка з українським корінням Жаклін Іванко. У свої 16 років вона вже встигла набути чималої популярності в США як співачка-сопрано і кіноактриса, випустити сім альбомів, підкорити шоу «Америка має таланти», знятися у режисера Роберта Редфорда та стати обличчям бренду Guess Kids. На інавгурацію її обрали під час конкурсу минулого грудня, який проходив у Білому домі. Тож, Жаклін, чий дідусь був українцем і залишив їй українське прізвище, стала одним із символів 58-ї інавгурації президента США.

Незмінним і безперечним символом усіх інавгураційних заходів є й людина-охоронець у поліцейській формі, або в чорному костюмі. Хоча такі події й такі заходи підвищеної уваги вже не раз відбувалися, цього року рівень був безпрецедентним. Загрозу становили відразу два фактори: масові протести проти президента Трампа, а також погрози терористичних організацій про «чудову ціль» для атаки.

Головним, хто ніс відповідальність за безпеку, була секретна

На церемонії інавгурації побувало майже мільйон осіб

служба. Вона підготувала плани на випадок усіх можливих несподіваних ситуацій. Крім того, на вулицях Вашингтона та околиць чергували майже три тисячі поліцейських з різних міст США та п'ять тисяч військовиків Нацгвардії. Вже більше ніж за тиждень до інавгурації в столичному окрузі було розставлено попередження з проханням уникати користування власним автотранспортом та користуватися підземкою. У метро також з'явилися схеми, як краще дійхати до конкретних

місць під час інавгураційних подій так, щоб не створювати тисняву.

З раннього ранку 20 січня я зі своїми приятелями-однокурсниками пробивалися якомога ближче до західного фасаду Капітолію, де мала відбутися 58-ма церемонія інавгурації 45-го президента США. Коли ми пробилися туди на максимально допустимі службами безпеки відстань, там вже були присутні сім'ї Дональда Трампа й новообраного віце-президента США Майка Пенса, члени Конгресу, Верховного суду США,

представники дипкорпусу та ін. На церемонію інавгурації прибули також лідери різних релігійних конфесій. Серед гостей були й троє колишніх американських президентів – Джиммі Картер, Білл Клінтон, Джордж Буш з дружинами. Причому дружина Білла Клінтона Гілларі Родем-Клінтон водночас була й головною суперницею Трампа на виборах. Вона не виглядала зажуреною – посміхалася, тепло віталася як зі своїми однопартійцями, так і з тими, кого вважає своїми ворогами.

На превеликий жаль, на церемонію не зміг прибути ще один колишній американський президент – Джордж Буш-старший, який напередодні урочистостей у Вашингтоні потрапив разом зі своєю відданою дружиною Барбарою до шпиталю.

Останніми в секцію для почесних гостей і учасників церемонії прибувають тепер вже колишній віце-президент США Джозеф Байден з дружиною Джил та 44-й президент США Барак Гусейн Обама та його дружина Мішель.

І ось нарешті з'являється сам Трамп! На ньому – яскрава червона краватка. Під колір його партії. Новообраного президента зустрічає бурхливою овацією майже мільйонний натовп людей, які прибули на церемонію інавгурації. Це відповідь тим, хто стверджує, що Трампа не підтримує американський народ. Підтримує, та ще й як!

Церемонія почалася точно об 11:30 за місцевим часом. На її початку архієпископ Нью-Йорка Тімоті Долан виголосив напучування, попросивши у Всевишнього благословення всім, хто звертається до Нього.

Далі ведучий церемонії сенатор Рой Блант нагадав про важливість мирної передачі влади. «Джордж Вашингтон вважав, що інавгурація другого президента важливіша, ніж інавгурація першого», – сказав він. Це справді так, якщо згадати, як багато людей у світі отримували владу і як мало з них добровільно віддавали її.

Барак Гусейн Обама та його дружина Мішель тепер вже колишні Президент та перша леді Америки

Серед почесних гостей церемонії були й колишні американські президенти

Далі сенатор від Нью-Йорка й водночас лідер сенатської меншості в Сенаті Чак Шумер виголошує промову, в якій наголошує, що незважаючи на всі загрози й виклики, котрі сьогодні стоять перед США, він впевнено й гордо стоїть перед простими американцями. «Ми всі виняткові в своїй любові й відданості своїй країні», – каже Чак Шумер.

Співає хор Університету штату Міссурі. Далі присягу, поклавши руку на сімейну Біблію 40-го президента США Рональда Рейгана, складає віце-президент США Майк Пенс.

Після цього настає найурочистіший момент церемонії – голова Верховного суду Джон Робертс приймає присягу від 45-го Президента США Дональда Джона Трампа.

Дружина Трампа Меланія тримає в своїх руках відразу дві Біблії – на одній з них присягав 16-й Президент США Абрагам Лінкольн у 1861 році, а друга є власною Біблією нового глави Американської держави.

У 1955 році після закінчення недільної початкової школи при Першій пресвітеріанській церкві в нью-йоркському Квінсі мати Трампа подарувала йому цю Біблію. На той момент Дональду було 9 років. Саме на ній Трамп і присягнув американському народові служити йому вірою й правдою.

До речі, текст присяги Президента США оформився в 1789 році і з тих пір не змінювався. Першим цю присягу приніс на церемонії інавгурації 30 квітня 1789 року Президент Джордж Вашингтон.

«Я, Дональд Джон Трамп, урочисто клянусь, що чесно виконуватиму обов'язки Президента Сполучених Штатів і робитиму все, що в моїх силах, щоб підтримувати, охороняти й боронити Конституцію Сполучених Штатів Америки. І нехай допоможе мені Бог!», – виголошує Дональд Трамп і знову лунає бурхлива овація сотень тисяч людей.

Далі новий Президент США виголошує інавгураційну промову. Вона тривала 20 хвилин. Трамп продемонстрував нею, що має послідовну позицію, яку ніхто не зможе похитнути. Ось головні тези цієї історичної промови.

Make America and Ukraine Great Again!

– Ми, громадяни Америки, тепер об'єдналися, щоб відбудувати США. Разом ми визначимо курс Америки і світу на багато прийдешніх років. Ми матимемо чимало труднощів, але ми рухатимемося вперед.

– Йдеться не просто про передачу влади, а про передачу влади вам, народу. Все зміниться, ця мить належить вам. Цей день – ваш і ваше свято, США – це ваша країна.

– Не те важливо, яка партія при владі, а те, чи урядом править народ. Народ знову став провідником. Забуті чоловіки й жінки нашої країни більше не будуть забуті.

– Ви – частина історичного руху, такого руху світ ще ніколи не бачив. Політика існує для того, щоб служити своєму народу. Нищення американців припиняється тут і зараз. Ми – єдина нація, ваш біль – наш біль, ваша радість – наша радість. Ми маємо одне серце, одну домівку і одне призначення. Це присяга на вірність усім американцям.

– Ми збагачували чужу індустрію, боронили чужі кордони, підтримували військо інших держав, витратили трильйони й трильйони доларів, поки американська інфраструктура гнила й розкладалася. Ось новий наказ,

Церемонії інавгурації не могли зашкодити навіть масові протести

який почують у кожній столиці світу: Америка – перш за все! Усі ухвали відтепер виноситимуться заради добра американських працівників та їхніх родин. Ми маємо боронити наші кордони від тих, хто хоче забрати наші статки. Я боротимусь за вас до останнього подиху, я вас ніколи не зраджу.

– Америка знову перемагатиме, як ніколи до цього, ми повернемо наші статки й повернемо нашу мрію. Ми збудуємо нові залізничні, дороги, мости, аеропорти. Ми дамо нашим людям робочі місця, щоб Америка жила

працею американських рук: в американців купуємо, американців наймаємо.

– Викоринемо радикальний ісламський тероризм! Коли ви відкриваєте серце патріотизму, там немає місця для якогось забобону. Нас боронитиме Бог. Ми маємо думати про велике й мріяти про ще більше. Нація живе, поки бореться.

– Час порожніх балачок сплив, настає доба дій. Ніщо не може здолати нашого духу, ми знову процвітатимемо. Сьогодні народжується нове тисячоліття, ми готові позбутися усіх негараздів

та недуг. Ми житимемо енергією майбутнього.

– Стара солдатська приказка каже: «Чи чорний, чи брунатний, чи білий ти, але маєш червону кров патріота». Ми всі вітаємо прапор США – прапор величчя. Ніхто вами більше не знехтує.

– Ми зробимо Америку знову великою. Боже, благослови Америку!

Дональд Джон Трамп виголосив 58-му інавгураційну промову. До нього в історії США було 57 інавгурацій, слова клятви промовлялися в десяти різних місцях. Джордж Вашингтон розпочав цю традицію в 1789 році в Нью-Йорку. Коли він через чотири роки йшов на другий термін, вимовляв слова клятви вже у Філадельфії. Перша інавгурація в Капітолії відбулася в 1829 році, коли президентом США став Ендрю Джексон. Але були й винятки. Вісім віце-президентів США приймали присягу через смерть лідерів держави (від Лінкольна в 1865 р. до Кеннеді – в 1963-му), і в одному випадку – через відставку президента Ніксона в серпні 1974 року.

Після інавгураційної промови Дональд Трамп з дружиною та Майк Пенс з дружиною пішли проваджати до гелікоптера тепер вже колишнього президента й віце-президента з їхніми дружинами. Трамп тепло прощається з Обамою та його дружиною, те ж саме роблять Меланія, Майк Пенс та його дружина.

Президент і віце-президент, який завершили свої повноваження, відлетіли від Капітолію на гелікоптері й взяли курс на військову базу Ендрю. Тепер їхні імена – це вже історія.

Після цього розпочалася найбільш видовищна подія – інавгураційний парад, урочиста хода нового лідера американської нації від будівлі Конгресу до своєї нової резиденції – Білого дому.

Увечері того ж дня, за традицією, відбувся інавгураційний бал. А наступного дня, в суботу, в Національному катедральному соборі Вашингтона заплановане богослужіння. God bless America!

Максим Лабунський
Спеціально
для «Нової газети»
Вашингтон
Фото AP

В АМЕРИЦІ

ІНТЕРВ'Ю ДОНАЛЬДА
ТРАМПА БРИТАНСЬКИМ
І НІМЕЦЬКИМ
ЖУРНАЛІСТАМ

Новообраний президент США Дональд Трамп дав розгорнуте інтерв'ю британським і німецьким журналістам із The Times of London та Bild, яке стало свого роду програмним. У ньому Трамп пообіцяв налагодити співпрацю з Росією в справі ядерного роззброєння, значно знизивши загальне число ядерних боеголовки. Якщо співпраця буде плідною, то він не виключив і зняття з Москви частини санкцій. Одночасно з цим Трамп сказав, що НАТО – застарілий альянс, який ніяк не справляється з боротьбою проти тероризму, а його учасники часто забувають платити за свою в ньому участь, з чим він не має наміру миритися.

Дональд Трамп пообіцяв також повністю змінити ставлення своєї країни до Брекзиту. Якщо Барак Обама закликав британців голосувати за ЄС, Трамп похвалив їх за те, що вони «зберегли свою ідентичність», втілюючи з «інструмента німецького домінування», тобто Євросоюзу. Новий американський лідер заявив, що укладе з Великою Британією окрему угоду про двосторонню торгівлю.

Трамп виступив також з різкою критикою зовнішньої та внутрішньої політики Німеччини. За його словами, Ангела Меркель зробила велику помилку, погодившись приймати у себе біженців з усього світу. Трамп навіть натякнув, що через наплив до ЄС сумнівних мігрантів може бути заборонено безвізовий в'їзд до США для громадян європейських країн. Крім того, він пригрозив ввести заборонні ввізні мита на німецькі автомобілі, які в багатьох випадках для американського ринку збираються в Мексиці. Це вже призвело до падіння котирувань акцій німецьких автоконцернів.

ЗАВДЯКИ ТРАМПУ
В МВФ ПОКРАЩИЛИ
ЕКОНОМІЧНИЙ ПРОГНОЗ
ДЛЯ США

Міжнародний валютний фонд залишив незмінним глобальний економічний прогноз, але покращив його для США. У порівнянні з оцінкою в жовтні, експерти МВФ додали

0,1% до зростання американської економіки в 2017 році, та 0,4% – у 2018. Вийшло 2,3% та 2,5% відповідно.

Корекцію зробили на основі заяв Дональда Трампа про скорочення податків та збільшення бюджетних витрат. Разом з тим в МВФ не стали враховувати так само обіцяні новим американським президентом зростання ввізного мита на мексиканські та китайські товари та вихід із північноамериканської зони вільної торгівлі.

Моріс Обстфельд, головний економіст МВФ: «Нині на ранній стадії деталі майбутнього фінансового законодавства та збільшення державних витрат залишаються нечіткими, так само як і їхній вплив на сукупний попит, потенційний обсяг виробництва, дефіцит федерального бюджету та курс долара».

Глобальне зростання залишиться на рівні 3,4% в поточному та 3,6% – в наступному роках. Прискорення у США компенсуватиметься сповільненням у деяких нових ринкових економіках. Найбільше у негативний бік прогноз переглянули для Мексики, з огляду на невизначеність у відносинах з новою адміністрацією США.

ДЖОН ЛЬЮІС ПРОТИ
НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА США

Конгресмен Джон Льюїс, герой руху за громадянські права 50-60 років, в програмі телеканалу NBC «Зустріч з пресою» заявив, що не вважає Трампа законним президентом, оскільки, на думку Льюїса, Росія допомогла йому перемогти на виборах. Джон Льюїс також сказав, що не планує бути на інавгурації новообраного президента 20 січня – вперше з моменту обрання Льюїса до Палати представників у 1986 році.

«Ми шануємо жертву, яку він приніс, – сказав на це віце-президент США Майк Пенс у програмі «Обличчям до нації». – Але це глибоко розчаровує, коли людина такого масштабу для громадянського руху та руху за виборче право робить заяву, що він не вважає Дональда Трампа законно обраним президентом. Я дуже сподіваюсь,

що він перегляне свої заяви». Пенс нагадав, що він був на обох інавгураціях Барака Обами й додав: «У час, коли країна бореться з проблемами як всередині, так і за кордоном, американці повинні шукати шляхи об'єднатися та працювати разом».

Подібні заяви зробив і голова адміністрації Трампа Рейнс Прібас. В програмі ABC «Цього тижня» він сказав, що коментарі Льюїса, зважаючи на його статус, були вкрай безвідповідальними.

РЕЙТИНГИ БАРАКА ОБАМИ

Рейтинг популярності Барака Обами, який закінчив свою другу президентську каденцію, становив у останній тиждень його президентства 58 відсотків. Найвищого показника (78 відсотків) рейтинг Обами досягав одразу після обрання в 2009 році, а найнижчого (42 відсотків) – у 2014-му. Це дані впливового американського інституту дослідження громадської думки Gallup. Автори опитування зазначають, що чинний президент США обійшов за популярністю свого попередника Джорджа Буша-молодшого, якого в останні дні перебування на посаді підтримували лише 40 відсотків громадян США.

Тим часом, згідно з опитуванням соціологічної служби Rasmussen Report, в останній тиждень діяльності Барака Обаму на посаді президента схвалювали 62 відсотки американців. Серед післявоєнних президентів (до війни такі опитування не проводилися) він – один з найбільш популярних. Підсумки президентства Білла Клінтона в останній тиждень його другого президентського терміну схвалювали 57 відсотків виборців, Буша-молодшого – 40. І тільки Буш-старший, який склав президентські повноваження в 1993 році, мав такий самий рейтинг, як і Обама. Рональд Рейган випередив Барака Обаму на один відсотковий пункт.

США ВВЕЛИ САНКЦІЇ
ПРОТИ ЛІДЕРА
БОСНІЙСЬКИХ СЕРБІВ

Міністерство фінансів США у вівторок, 17 січня, наклало санкції на лідера боснійських сербів Мілорада Додіка. Підставою для санкцій стало те, що Додік постійно перешкоджає імплементації Дейтонської угоди, укладеної по завершенню

війни в Боснії й Герцеговині в 1995 році.

Віднині США можуть блокувати доступ президента Республіки Сербської у складі Боснії та Герцеговини до будь-яких активів, що підпадають під юрисдикцію США.

Як повідомлялося, наприкінці 2016 року Додік оголосив про проведення референдуму щодо відділення Республіки Сербської від Боснії й Герцеговини.

Плебісцит має відбутися у першій половині 2017 року. Деталі щодо майбутнього референдуму Додік пообіцяв озвучити згодом. Раніше цей політик погрожував проведення подібного голосування впродовж багатьох років.

ЗАТРИМАНО ДРУЖИНУ
СТРІЛЬЦЯ В КЛУБІ PULSE
В ОРЛАНДО

У Сан-Франциско затримано Нур Сальман – дружину стрільця, який розстріляв 49 осіб в нічному гей-клубі Pulse в Орландо влітку минулого року. Про це повідомила пресслужба ФБР.

Нур Сальман підозрюється в пособництві й підбурюванні Омара Матіна, який був убитий в перестрілці з поліцією, а також у перешкоджанні правосуддю. Очікується, що її екстрадують до Флориди після того, як їй було пред'явлено обвинувачення в суді у вівторок, 17 січня.

Поліція допитувала Сальман минулого року, підозрюючи, що вона могла бути в курсі планів Матіна. За даними ЗМІ, Нур Сальман зізналася поліції, що намагалася відрадити чоловіка від атаки на клуб гомосексуалістів. Незабаром після нападу вона переїхала до Сан-Франциско.

ЧЕЛСІ МЕННІНГ
(БРЕДЛІ МЕННІНГ)
ЗВІЛЬНЯТЬ 17 ТРАВНЯ

Тепер вже колишній президент США Барак Обама пом'якшив покарання Челсі Меннінг (Бредлі Меннінг), що відбуває 35-річне покарання у

в'язниці за передачу секретної інформації інтернет-проекту WikiLeaks. 17 січня в Білому домі повідомили, що Меннінг мають звільнити 17 травня.

У серпні 2013 року військовий суд США засудив рядового Бредлі Меннінга, якого обвинувачували в передачі великого обсягу секретних документів проекту WikiLeaks, до 35 років ув'язнення.

За даними слідства, під час служби в Іраку Меннінг незаконно скачав із закритих архівів сотні тисяч таємних повідомлень американських дипломатів, які згодом з'явилися на сайті WikiLeaks.

Влада США вважає публікації WikiLeaks загрозою своїй національній безпеці. Водночас захист Меннінга наполягав, що публікація дипломатичного листування фактично не завдала США жодної шкоди.

У 2013 році Бредлі Меннінг вирішив змінити стать з чоловічої на жіночу та взяв ім'я Челсі, а в лютому 2015 року отримав дозвіл на проходження гормональної терапії.

ПОМЕР АСТРОНАВТ,
ЯКИЙ ОСТАННІМ ПОБУВАВ
НА МІСЯЦІ

У США 17 січня помер астронавт Юджин Сернан, член експедиції «Аполлон-17», в рамках якої відбулася шоста висадка людей на Місяць. Йому було 82 роки. Про це повідомляє NASA.

Сернан тричі побував у космосі: як пілот під час місії «Джеміні 9А», а пізніше – як пілот місячного модуля в експедиції «Аполлон-10». У 1972 році Сернан очолював місію «Аполлон-17», і став одинадцятою людиною, яка ступила на поверхню природного супутника Землі.

«Аполлон-17» стала останньою пілотованою експедицією на Місяць, відтоді люди на поверхню природного супутника нашої планети не висаджувалися.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

ДОСТУП ДО СВОЇХ РАХУНКІВ З НАШОЮ

MOBILE App

РЕЄСТРУВАННЯ
НОВОГО
КОРИСТУВАЧА
В РЕЖИМІ
РЕАЛЬНОГО ЧАСУ

ЗНАХОДЖЕННЯ
НАЙБЛИЖЧИХ БЕЗПЛАТНИХ
БАНКОМАТІВ (ATM)

ФОТОГРАФУВАННЯ
ТА ДЕПОЗИТ ГРОШОВОГО ЧЕКА

ПЕРЕВІРКА ЗОБРАЖЕННЯ
ВИПЛАЧЕНИХ ЧЕКІВ

Scan to download
Android app

Scan to download
iPhone app

Легкий доступ будь-де і будь-коли!

Послуга доступна тільки існуючим і новим членам Кредитівки за допомогою мобільного пристрою чи мобільного "smart" телефону. Якщо не зазначено інше в контексті, "linked SUAFCU accounts" або "linked accounts" відносяться до всіх Ваших рахунків у Самопомічі, що Ви долучили до MobileConnect™. Просимо читати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги стосовно рахунків у Кредитівці "Самопоміч". Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/. За докладною інформацією телефонуйте на безкоштовний № 888.222.8571.

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

SELFRELIANCE.COM
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 60622 773-328-7500

Full Financial Services

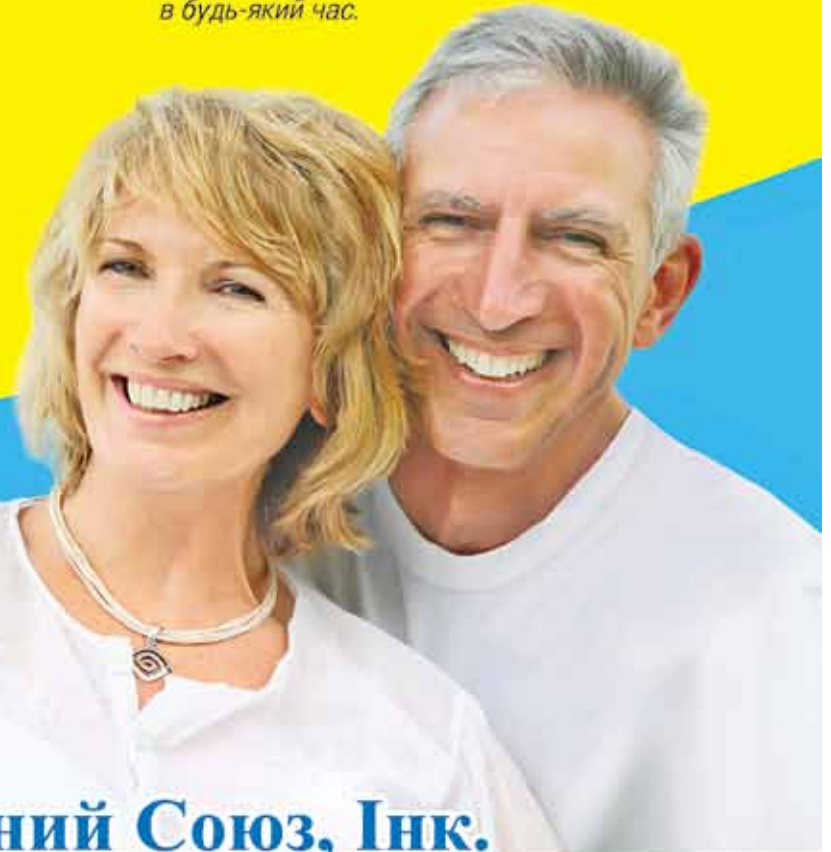
302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL 630-307-0079
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

СТРАХУВАННЯ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ З ОДНОРАЗОВОЮ ВКЛАДКОЮ

- Одноразова вкладка забезпечує страховку на ціле життя
- У страховому випадку вартість поліси переходить до вигодонабувача без податків

* Доступне не в усіх штатах.

Постійне страхування життя забезпечує захист від моменту набуття чинності контракту до смерті застрахованого. Протягом життя застрахованої особи відбувається накопичення грошової вартості, якою Ви можете скористатися в будь-який час.

Головний офіс (800) 253-9862

ПРОДАЖІ (888) 538-2833

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 • Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Home Equity Line-of-Credit

Кредитна лінія під заклад хати!
До \$150,000 - Жодних коштів
на перші 6 місяців знижка на 0.50%*

*Rates are effective December 15, 2016 and are subject to change without notice. Offer is for qualified borrowers, subject to credit approval. Limited to primary owner-occupied 1-4 family residences. First or Second Lien Position, up to \$150,000, with a combined Loan to Value (CLTV) of 70-75%. After (6) complete billing cycles at the fixed rate, the rate goes to Prime Rate + Zero (3.750 current Prime Rate). Thereafter, the rate will be set monthly, at the highest Prime Rate (as published on the last business day of each month in The Wall Street Journal Prime Rate), subject to rate floor of 3.250% and rate ceiling of 18.000%. This offer does not include applicable taxes and insurance, which, if applicable, will make your payment obligation greater. Offer is subject to change. Certain restrictions may apply.

Ощадністеві та Пенсійні Сертифікати

18 місяців до 1.21% APY** 24 місяців до 1.26% APY
36 місяців до 1.46% APY 60 місяців до 2.22% APY

Допоможемо Вам легко перенести до нас Ваш 401K або IRA план!

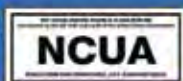
**APY is annual percentage yield. Rates are effective November 17, 2016 and are subject to change without notice.

Банківські справи по-новому!

Головний Офіс
387 Valley Road
Clifton, NJ 07013
973-471-0700

www.novafcu.com

Botany Village
237 Dayton Avenue
Clifton, NJ 07011
Phone: 973-772-0620

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours
Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

ВІД 6 ДО 92

Кожен з нас напередодні Різдва сподівається на чудо, маючи надію, що Новий рік неодмінно принесе нові радості. Головне – поставити перед собою мету й від душі мріяти, просячи в Бога допомоги, її реалізувати.

У нас, в Іонкерсі, сталося своє чудо. В нашій громаді є дуже багато талановитих, творчих людей. Виникла потреба об'єднати ці сили. І за кілька тижнів до різдвяних свят ми створили театральномистецьку групу ім. В. Івасюка. З благословення нашого пароха отця Кирила Ангелова та спонсорської підтримки

кредитівки СУМА стало можливим розпочати нашу діяльність. Першою виставою стало різдвяне дійство – вертеп. Під час підготовки вертепу можна було бачити, з яким глибоким переживанням і натхненням кожен намагався увійти в роль, аби передати глядачам і слухачам величну історію народження Ісуса. Хоч більшість людей, задіяних у вертепі, один з одним уперше познайомилися вже в театральній групі, існувала напрочуд дружня атмосфера, почуття гумору, бажання якнайкраще всім разом створити диво-виставу. І нам це вдалося!

Понад 40 артистів-аматорів і подвижників, які технічно забезпечували дійство, віком від 6 до 92 років, об'єднали свої зусилля, аби подарувати своїй громаді й самим собі свято. 8 січня 2017 року в церкві Святого Михаїла в Іонкерсі успішно відбулася прем'єра. А 21 січня в Народному домі на забаві Маланки – вже наступне представлення. Так що почин зроблено! Дай, Боже!

**Світлана Хмурковська,
директор театральної групи
ім. В. Івасюка в Іонкерсі**

ЛЮДИ І ДОЛІ

У цей дім ми потрапили випадково – перед різдвяно-новорічними святами його господарі зробили пожертву на прес-фонд нашої газети й ми зайшли до них, щоб подякувати. Говорили про сучасне – президентські вибори й Трампа, Україну й минуле – Аргентину, в якій вони прожили 28 років, а ми були першими журналістами незалежної материкової України, які її відвідали, полюбили й своїми репортажами відкрили для своїх земляків. Отож, у нас швидко знайшлися спільні знайомі й за якихось півгодини ми вже згадували, як пахне гакаранда на Коррієнтас й як виспіває пташка, що оселилася в долоні Тараса Шевченка – пам'ятнику молодому Кобзареві в Буенос-Айресі... Під час тієї «аргентинської» розмови помітили на оголеній руці господаря дому витатуювані цифри 154754 і в один голос перепитали: «Що це означає?» – Ein Fünf Vier Sieben Fünf Vier, – відповів він по-німецьки. І ми все зрозуміли...

шої правди, боротьби за волю України. Я тоді вважав, що вмерти за Україну, наслідуючи тих героїв, яких поляки вішали й розстрілювали, – то є велике героїство.

2. ДЛЯ УКРАЇНИ ТРЕБА ЖИТИ, ПРАЦЮВАТИ І ЩОСЬ ЗРОБИТИ

– Пізніше, в кацеті, за порадами старших в'язнів і за обставинами, я зрозумів: для України треба жити, працювати і щось зробити, а вмерти – шляхетно, але то не є розв'язка питання. То є місія на-самперед інтелігенції. Тому окупанти завжди й скрізь нашу інтелігенцію винищували. Проста логіка: якщо вбити пастуха, то вівці розбіжаться.

В Аушвіці мій барак був під номером 7. Одного вечора під час апелю наглядачі не дорахувалися одного в'язня. Як таке може бути? Три ряди наелектризованих дротів, між ними есесівці із собаками, щоп'ятдесят метрів будки зі скорострілом... Шукають. Нарешті знайшли. Якийсь бідний поляк знайшов сховок між дошками у кацеті, думав врятуватися. Довго били – і есеси, й капо, потім вивели за кацет і розстріляли. Поляки в'язні зчинили гвалт: «Кидаймося на дроти!». Хто пішов, той там і залишився. Бо «дротами» тими струм великої сили було пропущено. Я старався зберегти холоднокрівність і, дякувати Богу, під ту паніку не підпав...

Іванка й Богдан Качори з донькою Софією, сином Іваном та внучкою Камілою

ДЕКАЛОГ ВІД БОГДАНА КАЧОРА

Богданові Качору – 92 роки. Він пройшов через найстрахітливіші табори смерті: від тюрми на Лонцького у Львові, через Біркенау, Освенцім (Аушвіц) у Німеччині до Маутгаузена та Ебензе в Австрії. Коли в травні 1945 року в'язнів концтабору звільнили американські війська, він важив 39 кілограмів...

Ми забігли тоді до Богдана й Іванки Качорів, які живуть у самому центрі Українського села на Другій авеню, в Нью-Йорку, на хвилину, а просиділи три години. Слухали, не перебиваючи, й перебивали, аби й дали слухати...

1. ЗДОБУДЕШ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ АБО ЗАГИНЕШ У БОРОТБІ ЗА НЕЇ

– У Аушвіці нас вчили табірних порядків. Найперше, як вимовляти німецькою мовою своє число (показує на руці тавро – 154754-авт.)... Як скидати перед капо шапку, як тримати руки по швах... Наказували обернути маринарку, себто жакет, задом наперед, одні накидали в неї землю, а інші бігли якихось 30-50 метрів і там висипали. А як наносили трохи, потім з тієї самої купи, тим же способом переносили назад. Так з нас знущалися. Я кажу поляку, який був старший над нами: «Та робота немає сенсу!» А він мені: «Ти глупий – немає сенсу те, що ти сюди попав...» Я помалу почав розуміти, бо не вірив раніше, що людина людину може так безпідставно принижувати й мордувати.

Ми не були приготівлені, щоб когось нищити чи вбивати нізачо. Але були готові віддати за Україну життя. Я народився в селі Лешнів Бродівського району на Львівщині, був у юнацтві в ОУН. Майже всі в нашій школі були, бо вважали, що то честь стояти на сторожі на-

3. ВИНЕН НЕ ТОЙ, ХТО ТЕБЕ ОШУКАВ, ВИНЕН ТИ САМ, ТОМУ, ЩО ДАВСЯ СЕБЕ ОШУКАТИ

– Наші люди споконвіку їхали шукати кращої долі: корчували ліси в Канаді, Парагваї, Уругваї, Бразилії, Аргентині... Моя мама померла, коли я був маленьким, а батько разом із двома дітьми – моїми братом і сестрою – ще далеко перед Другою світовою війною поїхали на пошуки щастя до Аргентини. Доля йому не дуже всміхалася й там. Аргентинці вирощували бавовник, батько також узяв ферму, щось виродило, щось не виродило, посередники забрали те добро, але грошей не заплатили, мусів шукати іншу працю. Але то така доля наших людей, спровокована окупантами. З одного боку, щоб користуватися нашим добром (німці в Першу світову війну навіть чорнозем вагонами вивозили), а з другого, щоб позбутися українців в Україні (вони скрізь насаджували своїх посадників, а тоді казали, що їх боронять). Наші люди змушені були тікати за кордон, шукати кращої долі. В Аргентині ми мали сусіда-єврея, шляхетна була людина. То він не раз казав: «Не винен той, хто тебе ошукав, винен ти, тому, що дався себе ошукати...»

4. НЕМАЄ БОГОВИБРАНИХ НАРОДІВ, МИ ВСІ – ДІТИ БОЖІ

– Я розрізняю людей не за тим, до якого народу вони належать, а яке мають серце, які їхні справи. Як ми виїжджали в 1975 році з Аргентини до Америки, бо дружина дуже тужила за своєю мамою, яка тут жила, наш сусіда-єврей плакав, мов дитина. А коли я сидів в Аушвіці, капо 11-го блоку, який на-

Іванка й Богдан Качори: майже 60 років разом

зивали «блоком смерті», був Якуб Цісельчик. Деколи в'язнів карали публічно, головню тих, що втікали, їх ловили, били, ставили на трибуну й публічно вішали задля остраху для інших. Якуб був тим, що закладав на шию зашморг й вибивав стілець з-під ніг, тобто катом. Після війни він спокійно й заможно жив в Ізраїлі й жодні правозахисники його не чіпали. А нашого Івана Дем'янюка нащадки тих, хто розв'язав цю страхітливую війну, потягнули на судилище до Німеччини, аби й перед смертю продовжувати знущатися й принижувати.

Століттями нам вбивали в голову, що ми – раби. Аби поневолювати. Большевики казали, що «надо розоружити врага перед боем». І роззброювали.

Москалі – що вони, наш «старший брат»? Німці – що вони, вища раса, «нарід панів»? І то виробило в нас почуття меншовартості. На своїй багатій землі ми найбідніші. До сьогодні. Олігарх Пінчук подавав 8 з половиною мільйонів доларів на кампанію Гіларі Клінтон, а люди в Україні не мають грошей на хліб і молоко.

Не думаю, що Бог хотів, щоб ми були рабами. Він хотів, що ми всі були його дітьми. Перед ним ми всі рівні й усі однакові. Немає вибраних народів. Пам'ятаєте послання апостола Павла: «Немає перед Ним ані юдея, ані елліна». Про боговибраність кажуть, щоб нас дурити і щоб ми не противилися... У концтаборі ми, навпаки, вважали всіх товаришами неволі: і поляків, і євреїв, і чехів, і голланд-

ців, бо там було зібрано людей різних національностей зі всієї окупованої Європи.

5. ТІЛЬКИ СВОЇМИ СИЛАМИ Й НАЦІОНАЛЬНОЮ СВІДОМІСТЮ МОЖНА ПОЗБУТИСЯ ОКУПАНТІВ

– Батько вирішив забрати мене до себе до Аргентини. Брат і сестра поїхали, а бабця почала плакати, що лишаємо її саму. Я ж біля бабці жив більше, ніж біля мами, й тому лишився. Батько прислав трохи грошей до своєї сестри, яка жила в Бродах, щоб я мав змогу ходити до середньої школи. А як вже прийшли большевики, то ходив до десятилітки. Потім, за німців, було створено торгівельну школу. Гімназії німці не дозволяли, казали, що українцям вистачить чотири класи й рахувати до ста.

З наступом большевиків німці почали творити дивізію «Галичина». Підлітком я втік від тітки до вуйка-священника й там думав перебити лиху годину. Але поспів трохи, а потім таки пішов до Бродів. Тоді був такий час націоналізму, бо вважали, що тільки своїми силами й національною свідомістю можна позбутися окупантів. Зрештою, створити своє військо – то була ідея наших вояків і старшин ще з Першої світової війни.

Тепер ми помалу пізнаємо свою історію. Пізнаємо, щоб вивчати її уроки, робити висновки й не повторювати помилок. Коли УНР просила в Європі ліки проти тифу, бо військо було обеззброєне, небоездатне, Франція не дозволила їх переслати. Тоді нас ошукали. «Коли Україна в нерівній борні вся сходила кров'ю і слізьми стікала, Європа мовчала», – писав у 1931 році Олександр Олесь. А

тепер нам якийсь француз Олланд даватиме поради, що маємо робити і як?! Нам, народу, який мав Ярослава Мудрого з першими писаними законами «Руська правда», Запорозьку Січ з її демократичними виборами, Конституцію Пилипа Орлика з принципом розподілу й рівноваги гілок влади... Ті закони писані нашими мудrimi людьми, яких на всіх етапах нашого державотворення старалися якнайбільше нищити заїди й вороги всіх мастей...

6. ЛЮБОВ ДО ЖИТТЯ – РИСА ДУЖЕ УКРАЇНСЬКА

– Як я був у вуйка, мене потягнуло таки до Бродів. Мав із собою націоналістичну літературу. Агент гестапо імітував наших хлопців, був навіть так вбраний, як вони. А я підпільних трюків ще тоді не знав, молодий -17 років, 18-й ішов, думаю: якийсь свій хлопець. Показав студентську виказку, він сховав, та й каже: крок вліво-крок вправо – стрілятиму! З нинішнім досвідом я був би не дався, між людьми він не стріляв би, а тоді покірно піддався й пішов за ним.

Спочатку тримали в тюрмі у Бродах, а другого дня перевезли до Золочева, вже до гестапо, тримали місяців зо два, а тоді завезли до Львівської тюрми на Лонцького. Дорогою, у Вільшаниці, де був радгосп, звернули вбік. Привезли на якесь подвір'я, посеред нього викопано довгу яму. Ми стоїмо скуті по двоох. Думаю, ліпше було десь згинуть в боротьбі, аніж так... Але потримали, потримали перед тієї могилою, щось із кимось переговорювали й через деякий час заладували назад до тьгаревих авт та й повезли до Львова, на Лонцького...

Українці-в'язні були всюди – в Аушвіці, Треблінці, Маутгаузені... Я підготував список тих, кого ми могли ідентифікувати. В Аушвіці, на подвір'ї, між 10-м і 11-м блоками, вішали й розстрілювали. Після екекуції жертв забирали до крематорію, а їхнє закривавлене вбрання лишалося. Нас випускали, щоб дивилися. Думаю, то був психологічний тиск: бійтеся, бо вам також таке може бути.

Раз на місяць нас водили до лазні. Коли ми купалися, приходив есесівець і тикав пальцем: ти, ти, ти й ти... Потім ми зрозуміли, що таким чином він відбирав тих, хто, на його розсуд, вже був непридатний. Вантажні авта вже стояли напоготові й тих нещасних відвозили до крематорію. Треба було мати чи залізні нерви, чи Божу ласку, щоб витримати це напруження. Я був молодий, намагався випрямитися, розправити плечі й при Божій допомозі уникнув того «відбору». Хотів жити. Любов до життя – це взагалі риса дуже українська.

19 січня 1945 року, з підходом радянського фронту, нас, тих, хто ще міг рухатися, спорядили в дорогу. Через сніги, заметілі, морози. Дали кілограм хліба на чотирьох і одну банку консервів. Гнали аж до Австрії. Дорога була встелена трупами – хто не міг іти, пристрілювали. Ми старалися підтримувати один одного. Один з наших хворів на тиф, ми його просто несли на плечах, щоб не дати, аби застрілили.

Нас скерували до Маутгаузена – ще одного табору смерті. Щоб піднятися до нього, треба було здолати 187 сходів. Ми ледве перетяглися. Почали знову реєструвати, купати, виганяти голими на мороз. Багато хто перемерз, захворів і помер. То була страшна ніч. Тих, хто лишився живим, примістили в одному баракі.

Другого чи третього дня знову в дорогу – відвезли до меншого табору Мельгута, біля Відня. За шість кілометрів від кацету, куди треба було йти пішки, в скелях ми знову довбали штольні для зброярського заводу. Нагорі стояв монастир отців-бернардинів. Багато з наших у відчаї й молитві, підносячи очі до неба, не раз волали: «Боже, де ти?» І, звертаючись до Заступниці, українці не раз згадували Василя Стефаника, який писав: «Мати Божа, ти одного сина дала, а я двох...»

Урочиста церемонія перенесення в Україну з Фльоссенбургу (Німеччина) праху українських в'язнів – жертв нацистських концтаборів. Богдан Качор, президент Світової Ліги політв'язнів, – крайній праворуч

Фронт наближався, й нас відправили далі на Захід, до іншого табору – Ебензе. Посадили на діряву баржу, напевне, думали потопити, доправили до Лінцу, а звідти пішки до Ебензе. І знову гори, і знову штольні, і знову каторжна праця раба. Там найбільше наших загинуло. Я маю список... 36 осіб. Чотири брати Ровенчуки загинули... Немає слів, щоб затаврувати тих злочинців, які, щоб загарбати наше багатство, так знущалися над нашими людьми, працюючими, але «добрими на рабів». Загинули найкращі... Ми навіть не знаємо, де вони знайшли свій останній земний спочинок...

Українців у тому кацеті було багато. Одних брали до роботи в штольнях, а інших – на залізницю. Я потрапив серед тих, хто працював на розбомбленій залізниці. І то було помічне, бо, найперше, на свіжому повітрі, а, по-друге, в тих поруйнованих будинках можна було знайти розсіпаний рис і банки з молоком. Зав'язував штани, насипав туди трохи рису й приносив нашим хлопцям до кацету. І це було якесь підкріплення. Хоча розумів, що, може, тиждень-два й буде зі мною те, що й з іншими. Але якось Бог милував...

7. ГОЛОДНИЙ СПРОТИВУ НЕ ЧИНІТЬ

– Літаки альянтів безперервно бомбардували ту місцину, де був наш концтабір, який ми називали кацетом.

Під час обстрілів начальник табору наказував ховатися до штолень. Одного дня він утік, а поставили сторожами старих дядьків-капо. Вони вже не знущалися. Трохи есесівців ще залишалося. Нас уже не називали в'язнями, а зверталися «камараден». «Камараден, тільки лишіть зброю...» Люди кинулися шукати їжу. Пригадую, я з'їв картоплину як найкращий десерт у світі.

Коли по війні переможці Сталін, Рузвельт і Черчіль у Ялті почали ділитися світом, Черчіль запитав дядечка Джо (так він називав Сталіна) про Голодомор

в Україні, про те, скільки невинних людей згинувало. Сталін назвав цифру десять мільйонів. «Чи треба було такого нищення і чи не було спротиву?» – поцікавився британський прем'єр. Сталін відповів, що так треба було, тому що український селянин так прив'язаний до землі, що іншою формою його не можна було затягнути до колгоспів. А голодний спротиву не чинить...

І я то відчув на собі: коли навесні 1945 року американські війська нас визволили, я важив

професора Мартоса, який казав, якщо не буде такої України, як я хочу, то не буде ніякої. Казав Христос до тих, хто привів жінку, взятую за перелюб, аби побити її камінням: «Хто без гріха, нехай кине в мене камінь...»

По війні, діставшись нарешті Аргентини, найперше також перейнявся наукою. Я був спраглий знань і дуже хотів вчитися. В Буенос-Айресі сказали мені, що жодних європейських дипломів не визнають, але зробили виняток – дозволили перекласти всі іспити іспанською мовою. Вивчив мову, склав ту «еквіваленцію», записався до університету, здобув економічну освіту.

Знання – то сила. Я жив за цим принципом і дітям своїм передавав. Учність, бо українська справа, Україна потребує мудрих людей. Цитував Франка, який застерігав: «Чи нам написано в сусідів бути гноєм?!...» І діти послухалися: донька Софійка має магістерку з геології, працює головним науковцем з довкілля штату Род-Айленд, а син Іван здобув магістерку з бізнесового адміністрування в Нью-Йоркському університеті, провадить власний бізнес, внучка Каміла – фахівець з морської інженерії.

що ми відразу полагодили всі позичкові справи. Зате пішов поголос: нащо нам та винарня так далеко, за тисячі кілометрів від Буенос-Айреса, нам треба гроші тут! І винарню продали. Я ще добився, щоб вона пішла в українські руки, але продавці взяли зі свого вдвічі більше, ніж вона коштувала...

10. БУТИ КОРИСНИМ – ЦЕ ДУЖЕ ШЛЯХЕТНО

– Чоловік усе життя дбав про громаду, а про себе – насамкінець, – підхоплює розмову дружина пана Качора Іванка, разом з якою вони живуть майже шістьдесят років.

З її уст дізнаємося, що в Аргентині Богдан Качор був головою товариства «Просвіта», яке мало 18 філій, заложив першу українську кооперативу «Фортуна», був співорганізатором СУМу, засновником інформаційно-видавничого інституту, який видавав літературу іспанською мовою про Україну й розвозили її по всій Південній Америці. Був промотором купівлі відпочинкової оселі за 30 кілометрів від Буенос-Айреса – 7 гектарів землі для потреб громади купили й виплатили...

Так само й тут, в Америці... Був одним із подвижників купівлі та реконструкції будинку Українського Визвольного Фронту в Нью-Йорку, дієвим членом кооперативи «Самопоміч» у Нью-Йорку, секретарем та

Богдан Качор (крайній праворуч), Віктор Ющенко (крайній ліворуч), Степан Бандера-молодший (третій праворуч) під час відкриття виставки речових доказів з нацистських концтаборів. Київ, 2008 р.

9. ЗАЗДРИСТІ РОЗІДАЄ Й ЛЮДИНУ, Й ГРОМАДУ

– Ми з дружиною 28 років проживали в Аргентині. Як економіст, я завжди розумів, що треба піднести нашу громаду фінансово й заснував там першу українську кооперативу. Одного разу з головою «Просвіти» ми поїхали за тисячу кілометрів, аж під чилійський кордон, там були наші поселення, де вирощували виноград, овочі, фрукти. При зустрічі тамтешні українці попросили нас допомогти їм створити свою винарню, бо їх просто використовували як робочу силу. Ми не мали поняття, як робиться вино. Тому їздили по винарнях, нас всюди пригощали добрим вином, думали, що ми купці. Прийшли до одного мусульманина, який був з тієї місцевості, що й наші виноградарі. «Ви не є купці, – сказав він, подивившись на нас у вічі, – але ви хочете допомогти своїм людям, тому я дам вам план своєї винарні, розкажу, де купити техніку...» За півроку ми збудували й запустили винарню на півтора мільйона літрів вина. Добре було вино!.. Але люди заздрісні. На наше нещастя. Здається, ще Донцов писав: «Каліка не любить здорового, малий – великого, дурний – мудрішого, бідний – багатого...» Якось так сталося, що винарня через рік дала такий дохід,

фінансовим референтом Фондації Українського Вільного Університету... За його великої й жертвовної участі побудовано пам'ятники Тарасу Шевченку в Аргентині та Парагваї, Степану Бандері в Бучачі на Тернопіллі, героям ОУН-УПА-УГВР в США, українським в'язням в концтаборі Ебензе, видано книги та зроблено багато-багато інших добрих справ. Він очолює Світову Лігу українських політв'язнів...

– У мені все жив неспокійний дух, – усміхається пан Качор. – Я все хотів робити щось добре для громади, для України, для наших людей. Відчував потребу, мав від того велике задоволення, усвідомлював, що бути корисним – це шляхетно...

...Той неспокійний, нескорений дух живе в ньому до сьогодні. Він зцілює, підносить, примирює, допомагає шукати істину, вибачити тим, хто знущався й принижував його та по-братимів у концтаборах смерті. Вибачити, але не забути...

Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Уся велика родина Юрія Тарасовича Вербицького з діда-прадіда – еліта української нації: священики, науковці, просвітяни. Долі їхні – шляхетні, героїчні й водночас трагічні. Юрко народився теплою серпневою дня 1963 року у Львові, в сім'ї молодих науковців Тараса й Тетяни Вербицьких. Батьки завжди поблажливо ставилися до захоплень своїх синів – Юрка та Сергія, тому в їхній оселі завжди жили коти, риби, хом'ячки, ворони з перебитими крилами, яких хлопці приносили зі Стрийського парку і які були несамовито віддані своїм рятувальникам. Й діти платили їм взаємністю.

У родині Вербицьких завжди були прекрасні й теплі стосунки з батьками, й ці почуття передавалися «в спадок» – хлопці з великим пієтетом ставилися до своїх бабусь, які жили в Івано-Франківську, лагідно називаючи їх бабця Велика (Пасічник Анна Григорівна) та бабця Маленька (Мендюк Анна Павлівна).

Юрко з дитинства любив географію, захоплювався точними науками, багато читав, особливо пригодницькі книжки, зокрема твори Джека Лондона, відвідував гурток моделювання кораблів, вчився грати на акордеоні, пізніше самотужки навчився грати на сопілці, гітарі, дриблінг... Добре знав англійську, польську, чеську, словацьку мови. Він закінчив геодезичний факультет Львівської політехніки (тепер Національний університет «Львівська політехніка») за спеціальністю «прикладна геодезія». З 2002 року й до останнього часу працював провідним інженером відділу сейсмічності Карпатського регіону Інституту геофізики Національної Академії Наук України. З грудня 2013 року успішно захистив дисертацію «Методичні та прикладні аспекти комплексного банку геофізичної інформації Карпатського регіону», здобувши науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук.

Його робота була пов'язана з необхідністю формування в Карпатському регіональному центрі сейсмологічної інформації Інституту геофізики НАН України комплексного регіонального банку геофізичної інформації. Ці дані необхідні для вивчення внутрішньої будови Землі, геодинаміки Карпатського регіону, встановлення рівня сейсмічної небезпеки. Юрій Вербицький – автор і співавтор 46 наукових статей, низки наукових звітів. Він долучався до всіх науково-дослідницьких робіт та сейсмічних спостережень на Південноукраїнській, Запорізькій, Хмельницькій, Рівненській, Чорнобильській АЕС, Київській ГЕС та Дністровських ГЕС і ГАЕС.

Ще в шкільні роки разом зі своїм старшим братом Сергієм уперше піднявся в Карпати. Гори зачарували його назавжди й стали невід'ємною

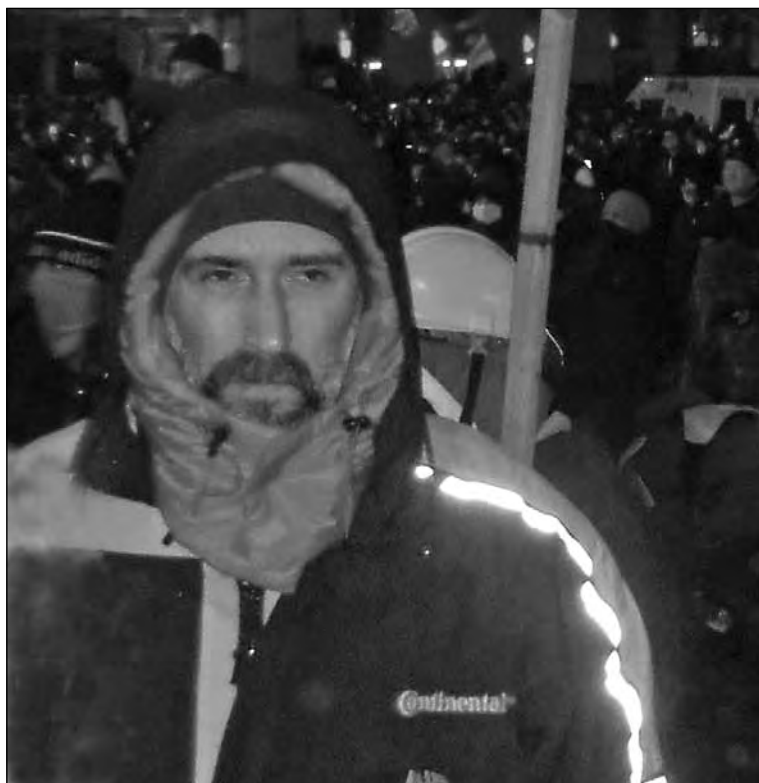
Він завжди був людяним і відповідальним. У Південній Осетії рятував молодих хлопців, які в горах вскочили у халепу. По радію нам повідомили, що на одному із переходів сталася біда – молоді, недосвідчені альпіністи зірвалися в ущелину. Потрібна була допомога, рятувальників поруч не було. Юрко, почувши інформацію, схопився і побіг обле-

Перші жертви Майдану (зліва направо): Михайло Жизневський, Сергій Нігоян, Юрій Вербицький

ЙОГО НАЙВИЩА ВЕРШИНА

22 січня 2014 року, в День соборності України, на околиці села Гнідин Бориспільського району Київської області, неподалік лісової вирубки, знайшли тіло Юрія Вербицького зі слідами жорстоких тортур. Ця подія приголомшила село, Україну й світ. Юрій Вербицький разом із Сергієм Нігояном і Михайлом Жизневським стали першими жертвами Майдану

Київ. Євромайдан. Січень 2014 р. Останнє прижиттєве фото Юрія Вербицького

частиною життя. Потому весь вільний час він проводив у горах, разом з дружиною Зоряною, донькою Ульяною, друзями та своїм улюбленим ердельтер'єром Альпом. Захоплювався альпінізмом. У 2006 році став членом львівського клубу «Екстрем», здійснював сходження в Криму й на Кавказі на вершини з найвищою категорією складності. Його приятель Роман Глов'як згадує: «На тренуваннях Юрій використовував кожен можливість, аби досягти мети, він був надзвичайно цілеспрямованим. Я йому дуже довіряв, він був надійним, як скеля. Згадую важкий маршрут біля гори Хачу (Кавказ), де він пройшов без страхівки 8 метрів по небезпечній скелі. У 2010 році на Кавказі, на Безенгіській стіні, під час сходження на одну із найскладніших вершин – гору Шхара (складність сходження 5-Б), у Юрка ковзнула рука по заледенілому шнурі й він зірвався донизу, розтрощивши ногу. Рятувальні служби знімали його звідти цілу добу, потім довго був у гіпсі. Щоб дістатися лікарні, долав на велосипеді майже 14 кілометрів.

донизу, просив зупинитися, дати змогу нам розпочати рятувальні роботи. Та, на жаль, хлопчина не послухав нікого. Він теж зірвався в ущелину й загинув. Ми дві доби знімали хлопців з гір і несли на руках 15 кілометрів, потім передали рятувальникам. А ще раніше, на Кавказі, Юрій рятував дружину свого брата Ольгу, яка теж зірвалася з гори. Гори навчили його кам'яної витривалості, ще більше загартували силу волі».

Такі риси характеру стали Юрієві в нагоді, коли в листопаді 2013 року він уперше приїхав на київський Майдан. «Я не буду сидіти вдома й дивитися серіальники», – казав братові Сергію в ті неспокійні дні. Це був його свідомий вибір, його громадянська позиція. Якщо не я, тоді хто? На Майдані не цурався ніякої роботи: укріплював барикади, ходив у нічні чергування, стежив за порядком... Юрій до-

металевими предметами. У фельдшерському пункті на Шовковичній Юрію надали першу медичну допомогу, потім відправили до Олександрівської лікарні міста Києва. А звідти він зник. Рідні та друзі вже знали про зникнення Юрка, вже шукали його. Викрадачів було троє. Їхні особи встановлено слідством. Тримали Юрія Вербицького в районі приватних гаражів у Дарницькому районі столиці, де жорстоко катували. Потім вивезли й кинули в Гнідинському лісі за 450 метрів від головної дороги. Та він зумів вибратися на лісову ґрунтову дорогу, де вранці 22 січня 2014 року його вже мертвого й знайшли місцеві лісники.

Цього ж дня, 22 січня 2014 року, ніби за іронією долі, Вчена Рада Інституту геофізики ім. С.Суботіна Національної Академії Наук України затвердила Юрія Тарасовича Вербицького на посаді наукового співробітника відділу сейсмічності Карпатського регіону. Але він про це вже не дізнався.

Поховали його 24 січня 2014 року у Львові, на Личаківському цвинтарі. 21 листопада 2014 року Указом Президента України Юрію Вербицькому посмертно присвоєно звання Героя України. У Львові загальноосвітня школа №27, де він навчався, носить його ім'я. У Гнідині на честь героя перейменовано одну із сільських вулиць, у шкільному музеї відкрито спеціальну експозицію його імені. На узбіччі дороги при в'їзді в село Гнідин височіє п'ятиметровий білий янгол з перебитим крилом – пам'ятник Юрієві Вербицькому й усьому воїнству Небесної сотні, споруджений на кошти небайдужих людей з усіх куточків України. Україна пам'ятає... Однак розслідування справи Юрія Вербицького не завершено. Злочинців не засуджено. Зло й досі не покарано...

Любов Прядко,
вчителька історії
Гнідинської школи
ім. Петра Яцика
Бориспільський район,
Київської області

Родина Вербицьких біля пам'ятника Юрію Вербицькому в Гнідині на Київщині

денілими схилами. Біг не зупиняючись. На місці пригоди ми дізналися, що один з хлопців упав у провалля, а інший намагався витягнути свого друга без будь-якої підстраховки. Юра гукав до нього туди,

бре розумів, що можливий сильний розгін Майдану й досвід таких, як він, знадобиться.

Під час зіткнень на вулиці Грушевського отримав поранення в ліве око від світлошумової гранати, начиненої

НАША ДУМА, НАША ПІСНЯ

При перших акордах цієї пісні, де б вона не лунала, перед очима постає людське море, через німотну тишу якого живими хвилями пливають... домовини. Ця гірка й печальна картина назавжди стала частиною трагічного образу України-2014.

З того самого моменту, як пролунала в Києві над Майданом гімном-реквіємом за безневинно убитими героями Небесної сотні. Але чому саме цей складний, так схожий з богослужінням спів, виявився співзвучним серцям мільйонів українців у критичний момент нашої історії?

Ця пісня – розмова матері й сина. Син, відчуваючи, що «погине в чужім краю», просить: «Мамко моя, не лай мене...». І йде вперед, не відступаючи від своєї мети.

Точно так думали й чинили й ті, хто вийшов на Майдан, розуміючи, що попереду багато болю й печалі, але треба йти, не відступати, бо тільки той, хто бореться, поборе.

– Кожна мати розуміє, що виховує сина не для того, щоб відпускати на війну, будь-який чоловік не хоче загинути на чужині, сестра чи брат не готові втрачати найближчих. Людина, яка написала цю пісню, пропустила її через своє серце. Тому нині з автором в унісон плачуть сотні тисяч людей, – каже Ярослав Нудик, соліст групи «Пікардійська терція», яка виконала цю пісню на Майдані. – Уперше вона прозвучала під час похорону білоруса Михайла Жизневського, другого вбитого на Майдані. Прозвучала на прохання його найближчого товариша. На жаль, ми не були з хлопцем знайомі. Тому історію розповідали сусіди Михайла. Це була його улюблена пісня, яку вони часто з побратимами співали на Майдані. Народився він в Гомелі, але останнім часом мешкав у Білій Церкві на Київщині. «Пікардійська терція» тричі була там з концертами. Можливо, він був на одному з наших виступів, можливо, почув у записі. Бо, власне, зі сцени Майдану ми її жодного разу не співали. Для нас самих стало несподіванкою, коли всіх героїв Небесної сотні почали проводити на той світ під «Гей, плине кача...»

У компанію пікардійців приніс пісню львівський художник Ігор Павлюк. Вона була богемною: на різних зібраннях і застіллях її виконували, як правило, художники, поети, музиканти. Тоді на Майдані, під час прощання її виконала «Пікардійська терція», хоча раніше вона лунала і з уст гурту «Плач Єремії», капели імені Д. Ревуцького, хору Київської Православної академії, семінаристи якої були безпосередніми учасниками подій у Києві.

Прощання з героями Майдану

Пісня була і на міжнародному фестивалі «Virgo Lauretana» в Італії, входила до репертуару солістки Закарпатського академічного хору, заслуженої артистки України Віри Баганич...

*Гей, плине кача по Тисині,
Плине кача по Тисині.
Мамко моя, не лай мені,
Мамко моя, не лай мені.*

*Гей, залаєш ми в злу годину,
Залаєш ми в злу годину,
Сам не знаю, де погину,
Сам не знаю, де погину.*

*Гей, погину я в чужім краю,
Погину я в чужім краю.
Хто ж ми буде брати яму?
Хто ж ми буде брати яму?*

*Гей, виберут мі чужі люде,
Виберут мі чужі люде,
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Ци не жаль ти, мамко, буде?*

*Гей, як ж мені, синку, не жаль?
Як же мені, синку, не жаль?
Ти на моїм серцю лежав,
Ти на моїм серцю лежав.*

*(версія пісні,
яку виконує секстет
«Пікардійська терція»)*

Музикознавці доводять, що на Майдані «Плине кача» отримала своє третє життя.

І в колі фольклористів та культурологів до сьогодні точаться дискусії з приводу її походження та символізму.

Писемні джерела доводять, що історія її давня. В 1864 році в Москві вийшов часопис Імператорського товариства історії та старожитностей, де в збірці галицьких та русинських пісень, записаних Яковом Головацьким, зустрічаються рядки:

*Зумру, зумру в чужом краю:
Кто ми буде брати яму?*

У 1885 році в Санкт-Петербурзі в етнографічній збірці Імператорського російського географічного товариства «Угро-русскія народныя песни», упорядником якої був Григорій Де Воллан, також подано цю пісню. Сучасні ж дослідники поділилися на дві групи: одні вважають її давньою «українською лемківською», інші – «закарпатською тужливою народною». Цю дискусію певним чином нівелює історик та журналіст, автор книжки про депортацію українців з Польщі на південь України «Вигнані на степи» Роман Кабачій, який стверджує, що «рацію мають обидві групи», оскільки частина тери-

торії сучасної Закарпатської області – це історичні землі Лемківщини.

За сюжетом і стилістикою вірш близький до народного твору, адже йдеться про прощання рекрута з матір'ю, віру в силу материнського благословення й загибель на чужині. Низка інтерпретаторів, прихильників закарпатського походження, пов'язують цей текст з конкретно річкою Тисою. Однак, щодо «тисини», лінгвісти доводять, що подібні лексеми (тиса, тисина, тисмениця) мають спільний індоєвропейський корінь «teus» – «тихий». Тому ця назва могла означати не конкретну річку, а «вузьке тісне озеро». Очевидно, «тисина» і є тією «тихою» водою, «тісним» озерцем, по якій «пливе кача». Згідно з українською народною традицією, качка символізує «несилу», тому пісня має фатальний кінець – смерть сина. Більше того, образ смерті (чи переходу у потойбіччя) як птиці-качки, що перетинає водне плесо, існує у різних модифікаціях в кельтських та угро-фінських епічних творах.

За ще однією версією, в цієї пісні літературне походження. Її автор – письменник і перекладач Василь Гренджа-Дон-

ський, який народився 1897 року в селі Волове (нині селище Міжгір'я) Закарпатської області, а помер 1974 року в Братиславі (Словаччина). 1915 року його мобілізували до війська, невдовзі був поранений і відправлений до Будапешта, де закінчив торгівельну школу. Потім повернувся на Закарпаття, працював в Ужгородському банку, писав вірші. З його іменем пов'язують становлення нової української літератури та національного відродження на Закарпатті.

Деякі історики вважають, що ця поезія актуалізувалася в часи Карпатської України, до того ж, почала значною мірою фольклоризуватися. Свої версії пісні були на Хустщині, Воловеччині, Сколівщині. Вони простежуються з першої поетичної збірки Василя Гренджа-Донського, що вийшла на початку 1923 року в Ужгороді – «Квіти з терням». Вступне слово до неї написав відомий галицький поет Василь Пачовський. Василь Гренджа-Донський з утворенням автономної Підкарпатської Русі редагував «Урядовий вісник», а з проголошенням Карпатської України – щоденну газету «Нова свобода» (1939), в часи окупації Карпатської України Угорщиною його було ув'язнено в концтаборі й піддано жорсткому катуванню. До слова, донька поета Аліса Гренджа-Донська в часи боротьби за цю державу була медсестрою та доглядала за пораненими. Любов до рідної землі, тривога за її долю, туга матерів за синами, що кладуть голови на чужині, – такими мотивами проіннятий вірш «Плавле кача по тисині»:

*Плавле кача по тисині;
«Мамко моя, не лай нині,
Залаєш ми в злу годину,
Сам не знаю, де погину»...
Лає мати сина, лає,
Син додому не вертає...
Серед поля на долині
Лягло серце у тернині!*

Саме в селах уздовж річки Тиси та там, де відбувалася найактивніша боротьба карпатських січовиків з окупантами, цю пісню зустрічають і досі закарпатські фольклористи. Знайшов її там і український піаніст, органіст, диригент, педагог та фундатор закарпатської композиторської школи Задор Дезидерій. Частина записаних ним фольклорних творів опублікована в збірнику «Народні пісні підкарпатських русинів» (1944 р.), серед яких і «Пливе кача по Тисині» в її теперішній редакції.

... При перших акордах цієї пісні люди встають, і слухають її стоячи, після останніх звуків не аплодують, а промовляють, немов молитву: «Герої не вмирають!..»

*Підготувала
Леся Клокун*

Дзеркало

ЙОРДАН

Вечір – як кровотеча.
Вечір – підбитий птах.
Хто там, далеко в снігах?
То Іоан Предтеча.
Пасма його по плечах
Чорними б'ють крильми.
Хто там серед зими?
То Іоан Предтеча.
Боже, зішли йому втечу!
Стань із ним на межі.
Чути – точать ножі
На Іоана Предтечу.
Поруч незримо стану.
Вечір – підбитий птах.
По багряних його слідах
Ідемо до Йордану.

Мар'яна Савка

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*

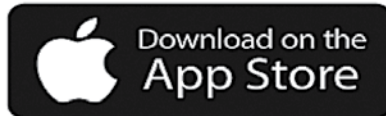
Інтернет: www.sumafcu.org

**Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!**

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

Download our App!

**Завантажте наш мобільний додаток
для всіх ваших фінансових потреб**

Search for **Ukrainian Federal Credit Union**

- Deposit checks
- View balances
- Make transfers
- Pay bills & more!

877.968.7828

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION **УКРАЇНСЬКА** ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

www.rufcu.org

MAIN OFFICE | 824 East Ridge Road, Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH
LOCATIONS

ALBANY NY
518.266.0791

SACRAMENTO CA
916.721.1188

SYRACUSE NY
315.471.4074

BOSTON MA
781.493.6733

PORTLAND OR
503.774.1444

BUFFALO NY
716.847.6655

VANCOUVER WA
306.597.2096

WEBSTER NY
585.545.6276

Federally insured by NCUA | EQUAL HOUSING LENDER

ДОВКОЛА СВІТУ

Одного вівторка, коли місцеві телеканали передбачали дош, ми вирішили оглянути домініканську глибинку. Туристичний маршрут Wild Dominica виявився найдорощим (по 80 доларів на особу). Але допитливість перемогла, тим паче, що туристична агенція твердо обіцяла, що ми бачитимемо, як квітне ананас. Й раннього-прераннього ранку, всівшись у «джип» (з тих, якими возять через сафари), за якихось двадцять хвилин, підібравши по сусідніх готелях інших романтично налаштованих туристів, ми з'їхали з головної магістралі.

Домініканська Республіка – це країна унікальної природи...

ПОБАЧИТИ КВІТКУ АНАНАСА

Не з'їхали, а зіскали, відразу ж згадавши Андрія Куркова з його «Львівською гастроллю Джими Гендрікса».

«Треба буде запропонувати йому написати другу частину, домініканську», – подумалося. У романі недовчений львівський лікар заробляє собі на життя тим, що ночами стареньким автомобілем возить неймовірно розбитими дорогами міста пацієнтів, у такий спосіб витрушуючи з їхніх нирок каміння. Якщо у Львові на це йшла ніч, то в Домініканській Республіці він легко справився б за годину.

Наш БТР-сафари, як ми прозвали свій пересувний транспорт для цієї екскурсії, незворушно перевалюючись з боку на бік, присідаючи, підстрибуючи, звиваючись, вібруючи, немов танцюючи брейк-денс, дивовижно вписувався у вузькі змієвидні вулички, заповнюючи собою весь їхній тропічний простір.

– У домініканській столиці знаходиться перша в Новому світі вимощена вулиця – Дамська вулиця, – в унісон переживанням почав екскурсію наш гід Джуліан, симпатичний доброзичливий хлопець, в генах якого тече кров народу тайно й іспанських конкістадорів. – Вона з'явилася в 1502 році, після того, як в місто приїхало три десятка знатних дам з оточення Марії де Толедо, дружини Дієго Колумба, сина знаменитого мандрівника. Й тоді спеціально для їхніх криолінів вимостили цю вулицю...

Нам же лишалося хіба що жалкувати, що судно з приятельками Марії де Толедо не збилося тоді з курсу й не пришвартувалося до берегів Пуерто-Плати.

Можливо б, манівці, якими ми тепер пробиралися, також були Дамським битим шляхом.

До речі, в Карибському морі є дві держави з дуже схожими назвами – Домініка і Домініканська Республіка. Перша отримала своє ім'я від італійського слова «неділя», оскільки саме в цей день острів відкрив Христофор Колумб. А друга – завдяки своїй столиці Санто-Домінго, названій так на честь Святого Домініка, засновника однойменного ордену. До 500-ліття

Наша довідка: Домініканська Республіка (ісп. Republica Dominicana) – країна Карибського басейну, яка займає дві третини острова Еспаньола, на схід від держави Гаїті. До її складу входять 31 провінція та одна область.

Населення – понад 9 млн. осіб, з яких третина живе за межею бідності, витрачаючи на прожиття менш ніж \$1,25 на день. Бідність у сільських регіонах втричі перевищує рівень бідності в міських. Половина населення не має доступу до чистої питної води й позбавлена елементарних санітарно-гігієнічних зручностей. Середня щомісячна заробітна платня в країні становить 250-300 доларів, офіційний рівень безробіття – понад 25 відсотків. Лише 30 відсотків дітей закінчують середню школу, оскільки уряд виділяє менше 4 відсотків національного доходу на освіту; навчання в середній школі потрібно оплачувати самостійно. 75 відсотками землі в країні володіють три фінансово-промислові групи.

... І неймовірної бідності

відкриття Америки в Санто-Домінго побудували маяк Колумба – величний меморіал у формі хреста. Його будівництво обійшлося в 50 мільйонів доларів. Тут, у головному катедральному соборі, знаходиться й частина праху Колумба, про автентичність якого, правда, науковці сперечаються й досі.

Поряд з маяком є ще один знак гордості домініканців – папамобіль. Справжній, дарунок Павла Івана II, який не раз відвідував острів і колись назвав Домініканську Республіку «найбільш католицькою країною світу». Напевне, віра, зокрема католицька, – це найголовніше, що тримає домініканців разом і не дає їм переступити за лінію цивілізованості.

Життя простих домініканців тісно пов'язане з кальмадо – маленькими крамничками, в яких є все необхідне для простого життя: хліб, кава, ром, ліки, цвяхи, сірники... Усе це можна купити поштучно. Як колись в Україні, в купонні часи, коли в базарних кіосках продавали одну цигарку, два цукерки, один банан...

Кальмадо – центр, довкола якого обертається повсякденне буття. Тут можна обмінятися плитками, поповнити картку мобільного телефону, перекусити... Свою традиційну повсякденну їжу домініканці називають Ла Бандера Домінікана – «домініканський прапор». Напевне, тому що рис – білий, курка й квасоля – червоні, а салат – синій.

Кожен островитянин з дитинства мріє виграти мільйон песо, а ще краще доларів. Тому в кожному селі, кожному хуторі обов'язково є своя баяса (будка, де продають лотерейні квитки) й часто не одна. Кожен селянин готовий занести туди останні песо, аби заплатити «податок на мрію», як вони іронічно називають своє національне захоплення лотереєю.

Просуваючись сільськими дорогами глибинки, не полишало відчуття, що зовсім недавно тут пронісся ураган чи цунамі. Або розбився гігантський авіалайнер і пасажирів, які вціліли, з його залишків – фрагментів крил, обшивки, уламків бляхи – всього, що вдалося розшукати, збудували собі житло. Тимчасове,

аби перебитися. Але ні, з'ясувалося, що це і є їхні постійні оселі, вони живуть у цих домівках десятиліттями: одружуються, народжують дітей, ростять внуків... І нікуди не поспішають. Напевне, тому на узбіччях доріг тут часто можна зустріти людей, які стоять чи сидять групами, ніби чогось очікуючи, а насправді просто спостерігають за тим, що довкола них відбувається. Вирушаючи зранку з готелю, на заправці звернули увагу на гурт чоловіків, осіб десять, які сиділи за круглим столом, потягували ром і грали в якусь гру, схожу на доміно. Повертаючись о 4-й годині дня назад, ми зустріли їх за тим же заняттям, але вже в більшому складі.

Спостерігати за картинами життя, нікуди не поспішати, вповні насолоджуватися тим, що дав Всевишній сьогодні, входить до переліку щоденних улюблених занять домініканців. Разом з танцями та піснями. Домініканці подарували світові знамениті соціальні меренге й бачату. Й нікого не дивує, що, незалежно від того – свято сьогодні чи будень, вечірні танці – невідмінний атрибут щоденного життя на острові.

Домініканці кажуть, що гордяться своїми свободами: тут можна не працювати, не ходити до школи, їздити п'яним за кермом, курити на повному ходу за кермом мотоцикла сигари, носити вогнепальну зброю... Мотоцикл чи моторолер – найпопулярніший вид транспорту на острові – на них пересуваються по троє, п'ятеро, шестеро. Водійських прав не потрібно, той, хто одягає на голову шолом, вважається «ненормальним». Притому, що більшість цих привілеїв пояснюються не стільки політичними причинами, скільки економічними. Хоча закон тут має силу також. Наприклад, чоловіка, який підняв руку на жінку, очікує ув'язнення на 6 місяців, але якщо це виявиться наклепом, то можуть посадити й жінку.

– Це музей чи звичайне село? – перепитали ми в Джуліана, коли вся наша група висіла з «джипа», аби побачити, як ростуть какао, кава й банани і, головне, як цвіте ананас.

Біля селянської печі в домініканській глибинці

Бананів у Домінікані, як в Україні яблук

Так плодоносить какао

Квітка ананасу, заради якої ми їхали до домініканських горян

—Та, певне, що село, —аж розсердився Джуліан. —Ці люди живуть тут усе своє життя, так, як ви бачите: ось тут варять їсти, ось тут сплять, ось тут вирощують банани, —пояснював він, роззираючись довкола й киваючи в бік то однієї хатинки на курячих ніжках, то іншої.

Хатинки були чепурненькі, картаті й, на відміну, від тих, що зустрічалися нам дорогою, доглянуті. Одна з них — кухня — розфарбована в синьо-жовті відтінки. Немов спеціально для нас. Аж розвиднілося на душі. З котрогось вікна щось шубовстнуло, прямо в банановий сад. Очевидно, якась Хуаніта-Одарка спересердя жбурнула в куці пересолений домініканський борщ, бо не вдався. Домініканський Бровко, який куняв біля синьо-жовтої призьби, привідкрив одне око, потім друге й навіть не ворухнувся.

Потому ми, «ґрінго», «турісто», любителі екзотики, довго безтурботно проходили між кавовими деревами, принохувалися до квітів ананасів, прицмакували язиками, смакуючи кавою, яка тут росте, тербили пальцями листя цинамони й майже театральню вдихали п'яний аромат, позували на тлі нескінченних бананових плантацій й, напевне, в очах цих людей були схожими на «плантаторів проклятих». Але цього не виказав ніхто. Ані худорлявий, з вигляду столітній дідусь, померений зморшками, немов рибальською сіткою, який гостинно тримав у руках тацю з найсоліднішими в світі ананасами зі своєї грядки, ані сухенька й неймовірно добра бабуса з жвавими очима, яка частувала нас кавою, вирощеною в своєму саду, ані дітлахи в американських гуманітарних джинсах, які невідступно йшли вслід за нами, як колись в українських селах бігли за панською каретою...

Перед поїздкою туристична агенція напучувала нас не давати дітям жодних харчів, а тим паче грошей, бо вони «перестають ходити до школи й цілими днями чекають на туристів». Однак, проваджаючи нас, дітлахи вишикувалися в шеренгу й, немов по команді, втупивши оченята, простягнули квіти — кожне найменше дівча й кожне голомозе хлоп'я, що тільки-но зіпнулося на ноги, тримало перед собою мініатюрну червону чар-квітку. Витримати той погляд можуть хіба що незрячі. Тому, прощаючись, ми порушили всі приписи туристичні інструкції й віддали мешканцям села всі лакітки, які привезли з собою: шоколад, чіпси, горіхи... А найстаршим — по пару доларів.

Пізніше канадійці призналися нам, що саме через це не люблять їздити в Домініканську Республіку — домініканці не соромляться своєї бідності й тільки очікують від туристів доларів, тому більшість канадійців воліють відпочивати на Кубі, де, якщо й беруть «чайові», то з гідністю.

Пізніше ми зрозуміли, що Джуліан сказав нам не всю правду. Це справді типове домініканське село, але туристична агенція використовує його як свій туристичний об'єкт, заробляючи на тому гроші й виділяючи з них якісь копійки й для цих людей.

Для пенсіонерів нічого не вартує два рази на тиждень годину-другу побути музейними експонатами, зате «гонорар», який дістається, — неабияка підмога.

Бо постарівшись, домініканські бабусі й дідуся лишуються сам-на-сам зі своїми турботами — в країні відсутня пенсійна система.

—У наших селян немає пенсії. Пенсія є тільки в державних службовців. — підтвердив нам екскурсовод.

У Домінікані немає соціальних програм. При виході на пенсію одноразово виплачується так званий «ліквідасьон», тобто, певна сума відрахувань, які проводились за роки праці. Оскільки державу постійно потрясли революційні перевороти, то сума ця символічна. Після цього пенсіонери можуть розраховувати тільки на себе й свою рідню. Родини у домініканців багатодітні, шлюби офіційно дозволені для дівчат у 15 років, для хлопців — у 16, абортів законодавством заборонені. Та й церквою — в країні 95 відсотків сповідників католицької віри.

Домініканці — дуже побожні. Нездаремно це, напевне, єдиний народ у світі, який помістив на свій прапор Біблію. І в повсякденному житті часто повторює: «Si Dios permite» — «Якщо Бог дозволить».

Напевне, саме тому в домініканців немає ані дитячих будинків, ані старечих домів. Батьки люблять своїх дітей, діти шанують і підтримують своїх батьків до кінця їхнього життя.

Дерев'яний міст, вимощений мішками з піском, шинами й пальмовим листям, яким нам випадало перейти через мангрові хащі до золотого пляжу, називався «O, my God!» Не інакше як для американських туристів.

—А крокодили тут є? — перепитували ми наввипередки. Притому, що

перед поїздкою сюди вже вичитали в інтернетних відгуках, що туристам не розказують, що тут водяться крокодили, змії, тарантули, сколопендри, що домініканці вживають спеціальні запобіжні ліки від паразитів, які проникають в організм з водою та харчами...

—Немає! Це ж не Лаґо-Енрикіль-й! — розсміявся Джуліан.

Лаґо-Енрикіль-й — єдине соло-не озеро в світі, в якому водяться крокодили. Їхня популяція нараховує кілька сотень. — А тут, на Пуерто-Плата, —рай. Суцільний рай...

Усе правильно, представник туристичної індустрії, яка дає найбільше прибутків в державну скарбницю, має відробляти свою зарплату, представляючи свою країну в найбарвистіших фарбах, квітучу й життєлюбну, як тюльпанове дерево, яке тут називають точніше —африканським тюльпановим деревом, зовсім не переймаючись, що комусь це зайвий раз може нагадати про генетичний код народу, який тепер населяє острів. У генетичному коді цього народу ми також шукали відповідь на запитання: «Чому ж так бідно?».

«А ви поїдьте в сусіднє Гаїті й Домінікана вам здасться Швейцарією», —порадили нам двоє вже літніх квебекуа з вигляду схожих на серфінгістів — підтануті, бадьорі, вони також не люблять ледачого відпочинку й використовують кожну нагоду, щоб побачити світ і вже облетіли-об'їздили всю планету.

Можливо, коли-небудь іншим разом, —чемно подякували ми за пораду, бо з пам'яті могли б намалювати прямо тут, на піску карибського узбережжя, картинку гаїтянського життя, які не сходять з телеекранів і перших інтернетних новинарських сторінок.

Між Домініканською Республікою й Гаїті існує своя мексиканська стіна. Бажаючих емігрувати в Домінікану — мільйони. Двічі на тиждень відчиняються брами, щоб впустити сюди порцію щасливчиків, яким вдасться легально ступити на цю землю, влаштуватися на якусь плантацію за найнижчою оплатою, але потім цю копіюку відправити родині в Гаїті, щоб і вона могла ви-

жити. Притому, що Домінікана — це країна третього світу, притому, що за якістю життя знаходиться десь наприкінці планетарного списку. За офіційними даними, в країні третя частина населення бідне, 30 відсотків дорослого люду — безробітні, третина населення країни — абсолютно неписьменна...

Однак, усе пізнається в порівнянні, тому в пошуках відповідей на свої запитання, зрозуміли, що в сучасному світі бідність — це не межа гуманітарної катастрофи, бо є ще смертельна злиденність...

Довкола, немов виклик усієї цій біді, вогнистими свічками буяли тюльпанові дерева. Гігантські, немов дуби, й квітучі, неначе пойні-сеті. Крізь низькорослі кущі природно малахітового кольору час від часу, немов гірлянди, визирали шворки з різним розвішеним добром — картатими сорочками, шортами, повзунками, спідницями... Доповнювали цю сюрреалістичну декорацію суворі бетонні підмурки й скелети недовершених будов, кинуті напризволяще. Над усім цим невтомно усміхалося сонце й пливли кудись у вічність хмари, схожі на балерин.

—Чому так багато довкола полишених новобудов? — поцікавилися ми в Гаїта.

—У людей закінчилися гроші й вони не мають змоги добудувати те, що розпочали, —каже Джуліан. —Наприклад, моя тітка будувала свій дім майже двадцять років. Взяла позичку в банку й спочатку поставила тільки одну кухню, потім сплатила їй і взяла новий мортгедж і добудувала спальню, потім нову полизку — добудувала лазничку...

—І скільки їй тепер років? — 70...

—Добре, що в Домінікані немає зими й можна спати надворі, —кинув хтось із туристів, здається, норвезьких.

—Багато хто тут так і робить, —почувся ще один голос з французьким прононсом.

Не знаємо, як щодо позитивного буття просто неба, а от жити в оселях, на вікнах яких немає ні скла, ні сітки, ні навіть фіранки — на острові звично. Клімат сприяє, ховати від злодіїв нічого, сусіди —родина... І найголовніше, ніхто нікуди не поспішає.

Якщо вам щось пообіцяли через п'ять хвилин, будьте готові чекати півгодини. Місцеве «маньяна», тобто «завтра», означає, що, можливо, завтра, можливо, через тиждень. А домініканське «післязавтра» означає ніколи...

—Зате в нас немає психіатричних лікарень, —гордо похвалився Джуліан.

Ми не наважилися уточнювати чому. Тому що в держави немає на це грошей, чи тому що острівитяни не перевантажують себе роботою, обов'язками, стресами, інформацією про різних путіних і башарасадів, дискусіями про долю людства... Нехай бодай щось, крім сонця, сигар і рому, в цій країні буде добре. Тим паче, що за міжнародним індексом щастя, Домініканська Республіка належить до найщасливіших країн світу. Разом з Коста-Рікою й Джамейкою...

Це зрозуміли навіть мешканці путінського раю — за останні роки на цих сонячних островах оселилися більш як 20 тисяч росіян. Тут, кажуть, є навіть російський дім розпусти... Але про це —в наступному випуску нашої газети.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк — Пуерто-Плата —
Нью-Йорк**

ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ, НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС – ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	90 доларів
На півроку	-	50 доларів
На три місяці	-	30 доларів

Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Заповіти, трасти

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

УКРАЇНСЬКИЙ ІММІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ШКОЛА ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ
Школа Християнського
Життя й Євангелізації
при УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕРКВІ
ЧЕСНОГО ХРЕСТА
в Асторії (місто Нью-Йорк)

запрошує на п'яту сесію школи,
яка розпочинається
31 січня, у вівторок,
й триватиме до 6 лютого 2017 р.

У буденні дні: 7:00 PM-10:00 PM
У суботу-неділю: 9:00 AM-10:00 PM

за адресою: Holy Cross Ukrainian Church
3112 30th Street, Long Island City, NY 11101

Дістатися до церкви можна підземкою:
Потягами N, W – до зупинки BROADWAY або R – до STEINWAY

BARTIST НАВЧАННЯ – \$120.00 (включно з харчуванням)

Додаткова інформація за телефонами:
(718) 909-8777 – Ярослава, (347) 965-2574 – Оксана,
(347) 583-8101 – Люба

Не біймось відкриватися та ділитися своїми проблемами, острахами, непорозуміннями, а тим більше – шляхами їхнього вирішення й подолання. Бо Ісус Христос – це Шлях, Істина, Життя. У світлі віри й довіри до Нього ніяка проблема не є занадто складною й разом ми можемо долати будь-які випробування й виклики, допомагаючи одне одному молитвою та підтримкою. До зустрічі в Школі Пресвятої Діви Марії!

UKRAINIAN SPORTS
MUSEUM

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ СПОРТУ І ЗАЛ СЛАВИ

запрошують старшокласників, студентів коледжів, громадян похилого віку
для праці в музеї, який знаходиться у Виппані (штат Нью-Джерсі).
Праця щосуботи й щонеділі з 12-ї год. дня до 6-ї год. вечора.

Прохання надсилати резюме за електронною адресою:
UKRSPORTHOF@gmail.com, або зателефонувати: (973) 919-1322

"Нова газета" –
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор –
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США –
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні – Василь Туглук
Дизайн – Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" – the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief –
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA –
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine –
Vasyl Tuhluk
Design – Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірна

**Chicago
Cleveland
New York
Yonkers
Whippany**

Павло Табаков -
український співак,
музикант,
композитор,
аранжувальник.
Переможець п'ятого
сезону телепроекту
«Шанс».
Переможець
телепроекту «Голос
Країни 2»

Акустичний Концерт
“Любов Жива”

Павло Табаков

New York
Ukrainian National Home
February 3, 7:30pm
140 2nd Ave. NY, NY

Yonkers
Ukrainian Youth Center
February 4, 7:00pm
301 Palisade Ave, Yonkers, NY

Whippany, NJ
Ukrainian Cultural Center
February 5, 1:00pm
60C N. Jefferson Rd. Whippany, NJ

Квитки: **www.moloko.us**

Спеціальний гість - Анна Косачевич

862.812.6143

MOLOKO

*Подбайте про Ваше завтра
вже сьогодні!*

*Відкрийте пенсійний рахунок,
щоб забезпечити своє майбутнє.*

3.30% АРҮ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДІНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:**

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**EQUAL HOUSING
LENDER**

*АРҮ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.